

DE NIEUWE

Lord Listers

SERIE

* NIEUWE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN ONBEKEND *

Nr 7 ✠ **Goudzoekers in Afrika**

Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 35 cent

DE NIEUWE LORD LISTER SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door de Uitgeverij «Libris» - Antwerpen

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

GOUDZOEKERS IN AFRIKA

HOOFDSTUK I. DE OVERVAL.

Een tiental bespannen ossewagens bewogen zich traag over de uitgestrekte, oneindige vlakte van de Zuid-Transvaalse Unie, in het gebied dat men als dat van de Kaap de Goede Hoop bestempelt. Dit uitgestrekt gebied, dat aan de Britse Kroon behoort, wordt in het Noorden begrensd door de Oranjestroom, die de scheiding vormt tussen Kaap de Goede Hoop en Zuid-West Afrika, evenals tussen dit eerste en het Protectoraat van Beetsjoemaland, Oranje Vrijstaat en Natal. Kaap de Goede Hoop vormt met Oranje Vrijstaat, Natal en Transvaal de Zuid-Transvaalse Unie, terwijl Zuid-West Afrika en Beetsjoemaland eveneens tot het Britse Imperium behoren. Heel het Zuiden van Afrika staat aldus onder de controle of het beheer van Groot-Brittanje, terwijl ook verder haast het hele Oostelijk gedeelte van dit werelddeel, met uitzondering van Abessinië en Egypte, die onafhankelijk zijn, Engelse koloniën en protectoraten vormen. Zonder overdrijving mag men zeggen dat ruim een derde van Afrika in feite geheel van Engeland afhankelijk is en dat, buiten Angola dat Portugees is en Belgisch Kongo, alle rijkdommen van het Afrikaanse werelddeel in Engelse handen zijn.

Maar het zijn toch vooral Zuid-West Afrika samen met de Zuid-Afrikaanse Unie die, zowel door de schatten die de bodem bergt als door de vruchtbaarheid van de grond, het meeste voordelen bieden. Er is diamant en goud in Transvaal, in Oranje Vrijstaat en Zuid West Afrika en enkele dagen geleden pas, was er een «run» begonnen naar de bovenloop van de Oranjestroom, waar belangrijke goudvelden

waren ontdekt geworden.

En het was in dit verband dat de karavaan zich door de uitgestrekte vlakte van Kaap de Goede Hoop voortbewoog, langs het door de eerste goudzoekers gemaakte pad. Ze was vier dagen geleden uit Kaapstad vertrokken en had ongeveer 200 kilometer, 't is te zeggen 2/3 van de af te leggen weg achter de boeg. Er werden vijftig kilometer per dag afgelegd, wat betekent dat 12 uur moest doorgemarcheerd worden per dag. En daar het gezelschap uit tien mannen, ongeveer hetzelfde aantal vrouwen en verschillende kinderen bestond, was dit in de gegeven omstandigheden een waar record. De weg was inderdaad ruw en grillig en daar het de ossewagens niet alleen aan alle comfort, maar zelfs aan een verend onderstel ontbrak, werden de inzittenden het meeste gedeelte van de tijd ruw door elkaar geschud. De mannen, evenals een paar jongere vrouwen, liepen dan ook naast de wagens en het was een feit dat zij op het einde van elke dagmars minder vermoeid waren dan de vrouwen die in de wagens hadden plaats gevonden.

Rond acht uur in de avond werd steeds halt gehouden en het kamp opgeslagen, terwijl de karavaan zich reeds te vijf uur elke morgen op weg begaf; tijdens de heetste uren van de middag werd dan enkele uren gerust, terwijl elkeen zich zo goed mogelijk in de schaduw terugtrok. Het was echter een zeer groot probleem, zich tegen de grote hitte te beveiligen, want de eindeloze savanne telde slechts een geringe bomengroei en heinde en ver, tientallen uren in de omtrek zag men meestal niets anders dan dor, lang, door de zon verbleekt

en witgeblakerd gras.

De eerste dagen hadden de reizigers een paar keren het geluk gehad, tegen de avond een afgelegen en van de wereld omzeggens afgesloten farm van een schapenfokker te bereiken, maar de derde dag bevonden ze zich in een woest, onherbergzaam gebied, waar de bijna nog volslagen wilde Hottentotten en Bosjesmannen als zwervende stammen in de savanne huisden, waar het water omzeggens schaarser was dan het goud en ook desperados en vogelvrij verklaarden zich onttrokken aan de vervolging der Zuid-Afrikaanse Rangers, de kleine, goedgedrilde bereden politietroepen die omwille van hun moed, uithoudingsvermogen en eerlijkheid grote vermaardheid hadden verworven, maar wier actieveld zo omvangrijk was, dat ze zelden of nooit gelegenheid vonden om de onbewoonde gebieden te controleren. Zij bepaalden zich dan ook hoofdzakelijk bij de beveiliging van de bebouwde streken en slechts in uitzonderlijke omstandigheden drongen ze dieper in het binnenland door, wanneer een of andere bende het al te bont had gemaakt of wanneer de zwervende inboorlingen het de kolonisten lastig maakten.

Afdelingen dezer Rangers, waren op verschillende punten van de Unie gestationeerd; hun uitgangspunt was steeds een stad zoals Kimberley, Bloemfontein, Angra Pequena, Kaapstad enz. en vandaar uit ondernamen zij hun patroeljetochten die soms maanden duurden, terwijl ze de zeldzame nederzettingen en ongebaande wegen inspecteerden, in naam der Britse Kroon het recht en de orde verzekerd, terwijl ze de misdadigers soms over een afstand van honderden kilometers dienden te transporteren. De kolonisten droegen de Rangers een grote bewondering toe, terwijl de misdadigers van alle slag hun vreesden en haatten en zo ver mogelijk bij hen uit de buurt bleven. Deze bereden politiemannen waren taaie, sportieve kerels die uren — en als het moest, — dagenlang in het zadel konden blijven, levend van een handvol water uit hun veldfles en een paar droge beschuiten. Ze waren door de zon diepbruin gebrand en hadden een kleur als van hardgebakken klei; meestal waren ze met z'n beiden, een sergeant en een ondergeschikte, maar het gebeurde ook herhaaldelijk dat de Ranger er in zijn eentje op uit moest, wanneer de opdrachten talrijk waren.

Bij het begin van de «goldrush» naar de bovenloop van de Oranjestroom, was een klein

detachement Rangers naar de tentenstad «Sunrise», zoals de goudzoekers hun uit de grond opgeschoten nederzetting hadden genoemd, gezonden, om er de eerste tijd de orde te handhaven. Spoedig echter hadden de Rangers, nadat de goudzoekers zelf een town-mayer en een sherif hadden aangesteld uit hun eigen midden, de plaats kunnen verlaten om dringender opdrachten uit te voeren.

«Sunrise» was weliswaar ruw van zeden en café's en speelholen waren er ruimschoots aanwezig, doch zolang het geen misdaden betrof kon er op geen enkele wijze worden opgetreden, daar «vermakelijkheden» van dezen aard nu eenmaal bij gouddelverskampen hoorden.

De karavaan die op weg was naar «Sunrise», bestond dan ook eigenlijk niet uit goudzoekers, maar uit kleine handelslui die het plan hadden opgevat in «Sunrise» een winkel te gaan openen. Het waren over het algemeen afstammelingen der oude Boeren, in wiens bloed de sluimerende wekroep was ontwaakt dier oude trekkers uit de tijd van de grote Kruger en het oude opperhoofd Dingaan. Zij maakten ook gebruik, evenals hun voorouders, van de zware ossewagens, met wielen uit één stuk, niet omdat zij op die wijze de traditie wilden hoog houden, maar om de goede reden dat andere vervoermiddelen ontbraken, daar de goudzoekers haast alles hadden opgekocht, soms tegen fantastische prijzen. De wagens waren opgepropt met allerlei materialen die voor een gouddelverskamp onmisbaar waren, zoals tentzeilen, dekens, hamers, zagen, bijlen, schoppen, en honderden andere kleine en grote dingen die een gerede afzet zouden vinden. Er was slechts het hoogst nodige aan huisraad aanwezig, daar elke handelaar de bedoeling had, de paar jaren dat de goudkoorts zou aanhouden, te gebruiken om zich voor het verdere leven van geldelijke zorgen te ontmaken. Om die reden waren de mannen dan ook enigszins zenuwachtig en op hun hoede, want het materieel dat de karavaan met zich voerde, zou voor menige bende van desperados en ook voor de zwervende stammen een aanlokkelijke buit zijn. Daarom werd er tijdens de nacht scherp de wacht gehouden en vormden de wagens een ronde, aaneengesloten kring, die het eigenlijke kamp zelf omzoomde. Bij dag werden er steeds een paar verkenners voorop gestuurd, zodat de mogelijkheid van verrassing voor een goed deel werd uitgeschakeld, maar toch zouden de reizigers zich veiliger hebben gevoeld, wanneer een paar Rangers, zoals het vroeger soms wel ge-

beurd was, de karavaan hadden begeleid.

De leider van de troep, Bob Messiaen, was een stoere kerel van ongeveer 45 jarigen leeftijd, wiens grootvader de strijd in Transvaal tot het bittere einde toe had meegemaakt en tenslotte in een der hopeloze gevechten tegen de overmacht, gesneuveld was. Iets van het onverzettelijke van zijn grootvader, was op Bob overgegaan en dit werd aangevuld door een goede dosis gezond verstand en intelligentie. Hij was het, die tot het nemen van de hogergenoemde voorzorgsmaatregelen had besloten, ofschoon enkele anderen er in den beginne de spot mee hadden gedreven. Messiaen had echter zijn zin doorgezet en op het ogenblik, nu de karavaan zich in een totaal verlaten en woeste streek voortbewoog, was er geen enkele van de mannen die de getroffen maatregelen niet toejuichtte.

Het zou weldra blijken dat Bob niet te zwartgallig was geweest, toen hij zijn vrees voor een overval aan de mannen had medegedeeld; tegen het einde van de vierde dagmarsch, toen de karavaan zich in een komvormig dal bevond, dat met laag kreupelhout en enkele wilde vijgenbomen was begroeid, kwam een der verkenners haastig op Bob toe. Hij was kennelijk opgewonden en Messiaen die onmiddellijk begreep dat er iets niet in de haak was, ging de man haastig tegemoet, terwijl hij de karavaan halt liet houden.

Toen de man op enkele stappen van Messiaen genaderd was, riep hij deze hortend en geheel buiten adem van het snelle lopen, zenuwachtig toe:

— Er is... iets niet... in orde! Bob!

En als om aan deze woorden kracht bij te zetten, hoorde Messiaen het nijldige gegons van kogels om zich heen, eindigend in een scherp gefluit, toen ze verder laag tegen de grond aanscheerden, tussen het dorre gras.

Zonder zich één seconde te bedenken, maakte Messiaen bliksemsnel rechtsomkeert, terwijl hij de verkenners toeschreeuwde:

— Rennen, Mat, als je leven je lief is, ren zo hard als je benen je kunnen dragen!

Mat had echter deze aansporing niet nodig, want ofschoon hij practisch buiten adem was geweest, toch had het veelbetekenende gefluit der kogels, deze dragers van de dood, hem als het ware vleugelen verleend en holde hij als door honderd duivelen achtervolgd in de richting van de karavaan, enkele stappen achter Messiaen aan. Gelukkig was de afstand niet al

te ver, zodat beide mannen ongedeerd hun doel bereikten; de leden van de troep waren bij het zicht van beide rennende mannen nieuwsgierig samengetroeft, zodat ze een gunstig mikpunt vormden voor de belegeraars van de karavaan. Blijkbaar echter was het de bedoeling dezer laatslen niet om een bloedbad aan te richten, en waren hun schoten veeleer bedoeld als een waarschuwing.

Messiaen wou echter geen enkel risico nemen en toen hij de troep had bereikt, gaf hij zonder acht te slaan op de half-nieuwsgierige, half-angstige vragen der vrouwen en mannen van het gezelschap, bevel om onmiddellijk dekking te zoeken en de wagens cirkelvormig op te stellen. Eerst nadat alle voorzorgen waren getroffen om de leden van de karavaan zoveel mogelijk te beschermen, vond Messiaen gelegenheid om het relaas van Mat te aanhoren. Er was echter niet veel dat Bob niet reeds geraden had, want de kogels die hem om de oren waren gefloten waren overtuigend genoeg geweest om hem te doen inzien in welke situatie de trekkers zich bevonden. Met een paar woorden zette Mat uiteen hoe hij op een groep desperado's was gestoten, groep die blijkbaar sinds enkele tijd de karavaan had gade geslagen en zich aan de rand van het dal had opgesteld om deze daar op te wachten. Toen Mat op een paar honderd meters genaderd was, hadden de desperado's hun aanwezigheid helemaal niet langer verborgen gehouden, daar zij er volkomen zeker van waren dat de karavaan zonder hun toestemming het dal niet meer zou kunnen verlaten.

Mat kon niet bij benadering zeggen hoe talrijk hun aanvallers waren, daar hij geen andere bekomernis had gehad dan zo vlug mogelijk de trekkers op de hoogte te brengen van de situatie. Toen hij vlug rechtsomkeert had gemaakt, hadden enkele stemmen hem spottend iets achterna geroepen, doch de verkenners was te veel geschrokken en te zenuwachtig geweest om er iets van te kunnen begrijpen.

Met samengeknepen lippen en gefronst voorhoofd had Messiaen het relaas aanhoord, samen met de andere mannen van de karavaan. Voorzichtigheidshalve, om een grote paniek te vermijden had men de vrouwen in de wagens doen plaats nemen en hun de opdracht gegeven zich zoveel mogelijk te beveiligen, en de kinderen bij te houden.

Met de weinige gegevens waarover hij beschikte, zag Messiaen zich voor een hachelijke

toestand geplaatst; hij wist helemaal niets af van de getalsterkte hunner aanvallers, noch wat dezen beoogden, ofschoon hij dit laatste zonder moeite wel kon raden.

De desperado's zagen in de karavaan een welgekomen buit, die naar hun mening zonder veel moeite zou kunnen veroverd worden. Zij gisten, dat de bewapening dezer trekkers niet al te overvloedig zou zijn en daarin hadden ze het bij het rechte eind. De geweren waarover Messiaen's mannen beschikten waren van ouderwets maaksel en bij sommige was de vizierkorrel zodanig afgesleten dat juist mikken onmogelijk was. Daarenboven begrepen de desperado's wel, dat de trekkers alles behalve scherpschutters zouden zijn, iets wat de vogelvrijverklaarden stuk voor stuk wél waren. Deze laatsten twijfelden dan ook helemaal niet aan de goede uitslag van de onderneming en zij voorzagen van de karavaan dan ook weinig of geen tegenstand. Het was om die reden dat zij enkele schoten in het wilde weg hadden gelost, dezelfde schoten waarvoor Messiaen en Mat als hazen aan den haal waren gegaan.

Met een blik die welsprekender was dan alle woorden, keek Messiaen om zich heen, naar de mannen welke rond hem waren geschaard. De meesten hunner waren iets of wat bleek geworden en zenuwachtig, maar toch kon Bob tot zijn grote opluchting vaststellen dat hij geen hunner van werkelijke angst sprake was. Messiaen had de toestand uiteengezet, zoals hij die zag en ongeveer de mening weergegeven, welke de desperado's zich over hun onderneming hadden gevormd. Enkele ogenblikken bleef het stil, enkele der omstaanders schraapten hun keel, tot tenslotte een hunner aarzelend vroeg:

— En, Bob, wat is jouw mening? Wat staat er ons te doen?

Messiaen staarde enkele ogenblikken strak voor zich uit: zijn vuisten balden zich onwillekeurig en zijn gelaatstreken kregen een harde uitdrukking, dezelfde uitdrukking waarschijnlijk die ook eens het gelaat van zijn grootvader had gekend, toen deze zich op zijn laatste gevecht met de geregelde troepen voorbereide.

— Ik wee nie hoe ullie d'r over denk, — zei Messiaen plots terugkerend tot de taal zijner voorouders. — maar vir mij blij er nie anders over nie dan te strij!

Een instemmend gemompel van de aanwezigen volgde op deze woorden en Messiaen

nam onmiddellijk de nodige maatregelen om het wagenkamp in staat van verdediging te stellen. Dit alles had zich afgespeeld in een minimum van tijd en pas hadden de mannen de hun aangewezen plaats ingenomen of een der desperado's kwam in vliegende galop op het kamp toegereden. Hij was kennelijk door de bende als bemiddelaar afgezonden, want hij droeg een stok waaraan een witte lap stof bevestigd was. Op enkele passen afstand van de trekkers hield hij halt en Messiaen verliet zijn schuilplaats achter een der wagens en wendde zich tot de desperado.

— Wat kom je hier doen en wat wil je? vroeg Bob met ingehouden woede.

De aangesprokene keek de leider der karavaan grinnikend aan en antwoordde, terwijl hij zijn stem zo beschaafd mogelijk trachtte te laten klinken:

— Luister es hier, makker, de baas wil je een kans geven. Als jullie bereid binne geen heibel te make en alles netjes af te geve, magge jullie vijf wagens houwe om er mee huis toe te gaan. Gedragen jullie dus als brave kindertjes en alles is O.K.

— En als wij nu eens niet van plan zijn ons te laten bestelen? vroeg Messiaen, wit van woede.

De desperado barstte in een luide schaterlach los.

— Da zou 'k jou nie anraje, vader! zei hij dreigend. As jullie nie doen wat de baas zegt loopt het slecht af voor jullie allemaal! Dan worden jullie met z'n allen om zeep gebracht!

Messiaen las in de blikken van de desperado dat deze meende wat hij zei. Een ogenblik overwoog hij of het niet beter ware toe te geven aan de eisen der desperado's en aldus het leven van de leden van de karavaan te redden, doch de trots zijner voorvaderen, welke van generatie op generatie steeds het beste bezit was gebleken der Transvalers, weerhield hem van dit besluit. Zijn woede bedwingend, zei hij op ijskoude toon tot de afgezant:

— Maak als de bliksem dat je wegkomt, vuile schoft, en vertel aan je baas dat hij geen spaander van deze karavaan in handen zal krijgen zolang een onzer nog leeft!

En toen hij zag dat de desperado nog even aarzelde bracht hij zijn geweer, dat hij al dien tijd in zijn arm had gehouden, in aanslag en richtte dit op de man. Deze zag dat het de spreker ernst was, wendde zijn paard vliegensvlug om en reed terug in de richting

van waar hij gekomen was, onder het uitstoten van allerlei gruwelijke bedreigingen en vloeken.

Messiaen wist dat de desperado's er geen gras zouden laten overheen groeien en onmiddellijk tot de aanval zouden overgaan. Daarom gebruikte hij de luttele tijd die hem nog restte om zijn gezellen vooral op het hart te drukken zo weinig mogelijk kogels te verspillen en eerst dan te schieten wanneer de grootste trefzekerheid bestond. Verder controleerde hij ook de voorzorgsmaatregelen welke waren getroffen om vrouwen en kinderen tegen de kogels der aanvallers te beschutten. Nauwelijks had hij zich hiervan op de hoogte gesteld of het gedreun van paardenhoeven bereikte zijn oor. Hij zag hoe een twintigtal desperado's in een waaivormige linie en in galop de helling kwamen afstormen; naarmate ze het kamp dichter naderden voerden ze het tempo op, terwijl ze zich dichter tegen de nek van hun paarden aandrukten. Toen ze tot op een driehonderdtal meters van het kamp waren geaderd, weerklonk het eerste salvo van Messiaen's mannen en tot zijn grote vreugde kon Bob vaststellen dat een drietal desperado's hals over kop uit het zadel vlogen, zonder dat hij evenwel kon vaststellen of de mannen of de paarden getroffen waren geworden. Hij kreeg trouwens niet veel tijd om zich met dergelijke bijkomstigheden bezig te houden, daar de desperado's, ziende dat het de karavaan ernst was met de verdediging, vliegensvlug hun paarden tot stilstand brachten en zich op de grond wierpen. Een verbitterde strijd ontspon zich nu tussen beide groepen, en de kogels floten in razend tempo over de belegerden, versplinterden het houtwerk van de wagens, terwijl de ossen, opgeschrikt door het luide tumult, onrustig begonnen te worden en enkele door kogels getroffen woest om zich heen sloegen en trachtten zich los te rukken.

Messiaen zag duidelijk wat de bedoeling was der desperado's en hij begreep ook dat, indien zij erin slaagden paniek te zaaien onder de

ossen, dezen zonder twijfel de opstelling van het wagenkamp zouden verbreken en de belegerden alle gelegenheid zouden ontnemen om zich nog langer te verdedigen. Daarenboven bleek dat de desperado's heel wat schotvaardiger waren dan Bob's metgezellen, zodat de aanvallers er op hun beurt in geslaagd waren een drietal van hun tegenstanders buiten gevecht te stellen. Twee hunner waren op slag gedood geworden, terwijl en derde ernstig aan de schouder was geraakt. Steeds luider en luider klonk het gebrul der ossen, die met hun hoeven als razend de grond openscheurden en grote stofwolken in de hoogte wierpen. Weliswaar waren de wielen der wagen stevig met grote houtblokken geblokkeerd, doch de geweldige rukken der dieren zouden tenslotte op en of andere wijze deze versperringen weten te overwinnen.

Ook was het voor Messiaen en zijn mannen, door de stofwolken belemmerd, bijna niet meer mogelijk de bewegingen der desperado's na te gaan. Langzaam voortglijdend tussen het dorre gras, naderden deze laatsten meter voor meter het wagenkamp en Messiaen bevroedde dat het ogenblik niet ver meer was waarop de handieten storm zouden lopen. Indien dit laatste gebeurde, overdacht Bob grimmig, dan zou het vonnis over de karavaan vlug voltrokken zijn. Weliswaar zouden er waarschijnlijk nog enkele desperado's sneuvelen, maar uiteindelijk twijfelde geen der belegerden aan de noodlottige afloop der gebeurtenissen. Met verdubbelde ijver losten Messiaen en zijn mannen salvo op salvo, het aangezicht vuil door stof en zweet en in hun ogen een uitzinnige woede, vast besloten hun leven zo duur mogelijk te verkopen.

En hoog boven dit tafereel van verschriking en dood, ver van alle tumult, het angstig geschrei van kinderen en het nijdig gegons der kogels, stond de zon aan een helderblauwe hemel, dezelfde hemel, dacht Messiaen bitter, waarvan waarschijnlijk geen hunner straks nog iets zou merken.

HOOFDSTUK II. DE DRIE REIZIGERS.

— Ik geloof niet, James, dat er iets op tegen zou zijn om de machine te laten dalen, volgens de kaart bevinden wij ons boven een vrijwel geheel onbewoond gebied en hoeven we niet bang te zijn dat iemand onze al te grote snelheid zou opmerken.

De aangesprokene in den stuurstoel knikte.

— Zoals U wil, Sir, zei hij en wijdde zijn aandacht onmiddellijk aan het zich voor hem bevindende instrumentenbord om het bevel uit te voeren.

Het gesprek werd gevoerd in de naar de omstandigheden ruim te noemen cabine van een vliegtuig, dat zich vooral onderscheidde door twee eigenaardigheden: ten eerste was de bouw ervan geheel anders dan men tot voor enkele jaren voor een vliegtuig als normaal had beschouwd en ten tweede was er in de cabine volstrekt niets te horen van het geronk van motoren of ander storend lawaai. «The Swallow», zoals Rafles — want hij was het inderdaad — dit nieuwe toestel had gedoopt, was het wonderlijke resultaat van de meest moderne uitvindingen op het gebied van vliegtuigbouw en was tevens het eerste toestel dat met atoomenergie werd voortbewogen. Reeds vroeger hebben wij verhaald op welke wijze Rafles erin geslaagd was het principe der atoomsplijting te achterhalen, zodat het hem ook weinig moeite gekost had, met de uitgebreide technische kennis waarover hij beschikte, dit principe ten eigen bate aan te wenden. De cabine was hermetisch gesloten en geluid- en luchtdicht, iets wat in verband met de reusachtige snelheid welke «The Swallow» kon ontwikkelen, een absolute noodzakelijkheid was. Het spreekt van zelf dat Rafles zelden op maximumsnelheid vloog, daar het menselijk organisme daar een al te zware hinder van ondervond. Hij had zijn machine dan ook alleen met de meest moderne middelen uitgerust, met het oog op een mogelijke aanwending ervan in critische omstandigheden. Meestal vloog «The Swallow» met een snelheid van 500 km. per uur ofschoon zij in staat was het driedubbele van deze snelheid te ontwikkelen. In normale omstandigheden was 500 km. echter meer dan ruimschoots vol-

doende, want er was geen enkele machine van om het even welke burgerlijke luchtvaartmaatschappij voor lange afstandsvlucht, die dergelijke snelheid voerde.

Benevens James, de trouwe dienaar van Rafles, die op het ogenblik als piloot fungeerde, bevond zich naast de Grote Onbekende ook nog Charles, de jongere vriend van Rafles, in de cabine.

Sinds hun laatste avontuur in Londen, waarbij Rafles zich had meester gemaakt van de diamant van de Maharadja van Galipur, hadden de drie mannen heel wat meegemaakt. Ze hadden Londen verlaten met «The Swallow» omdat Rafles van oordeel was dat, daar Inspecteur Marlowe zijn identiteit ontdekt had, het veiliger leek het Londense stof van zijn schoenen af te schudden. Een zeer eigenaardige elektrische storing, waarvoor Rafles geen verklaring had weten te vinden, had de motoren en toestellen van de vliegmachine onklaar gemaakt, toen ze zich boven het West-Afrikaanse binnenland bevonden. Slechts op het laatste ogenblik had Rafles de machine aan de grond kunnen zetten op een open plek in het oerwoud en op ontdekkingsstocht in de tropische bossen, waren de drie mannen in aanraking gekomen met de bewoners der verloren stad Agis (zie nummer 6 «DE VERLOREN STAD»). Vreemde, adembeklemmende avonturen waren hun daar ten deel gevallen en het was werkelijk meer dan tijd geweest dat ze Agis hadden kunnen verlaten, nadat James «The Swallow» opnieuw in orde had gemaakt. Ze waren een vijftal uren geleden opgestegen en in rechte lijn vliëgend hadden ze voor een groot gedeelte de kustlijn van West-Afrika gevolgd, hadden het Kristalgebergte links laten liggen en gedeeltelijk de Atlantische Oceaan overvlogen, tot ze Angola en nadien Zuid-West Afrika hadden bereikt. Het was James die haast voortdurend de stuurstoel had ingenomen en slechts toen hij voor het ontbijt had gezorgd, had Rafles hem gedurende een half uur dienen te vervangen. Tijdens de lange vlucht hadden Rafles en Charles al de gebeurtenissen overzien van het ogenblik af dat Inspecteur Marlowe de identiteit van de gentle-

man-inbreker had weten te achterhalen, tot aan de dood van Koningin Agaris en de hogepriester Akon, die in de Verloren Stad in een reusachtige vuurpoel om het leven waren gekomen.

Charles huiverde nog even toen hij aan het lot dacht dat Akon de drie mannen in de tempel van de Zonnegod beschoren had en waaraan zij dank zij de zelfopoffering van Agaris ontsnapt waren.

— Ik geloof, John — zei de jonge man, zich tot Raffles wendend — dat we er beter zouden aan doen naar Londen terug te keren; onze wekenlange afwezigheid zal waarschijnlijk velen verdacht voorkomen, vooral indien Marlowe zich niet aan de overeenkomst zou houden en de ontdekking van jouw identiteit in een onbewaakt ogenblik zou prijsgeven.

— Ach, wat, Charles, — antwoordde zijn vriend schouderophalend — er is geen de minste reden waarom wij onze plannen zouden veranderen. Overigens behoef je niet ongerust te zijn dat onze afwezigheid achterdocht zou scheppen vermits onze trouwe huisknecht Gaston, zoals ik hem heb opgedragen de «Pall Mall-Club» van onze afwezigheid op de hoogte heeft gebracht. En wat Marlowe betreft, het zou me zéér verbazen indien hij zich niet aan de overeenkomst zou houden.

— Wel — zei Charles gemaakt luchtig — dan is er helemala niets dat een terugkeer naar Londen in de weg zou staan. Het enige waarvoor we ons in acht zouden moeten nemen is, dat we Marlowe geen gelegenheid geven ons in de toekomst op heterdaad te betrappen.

— Er zijn twee bijzondere redenen, Charles, waarom ik jouw wens niet kan inwilligen: ten eerste is het mijn plan om de juwelen welke ons te Agis in handen kwamen hier in Zuid-Afrika, hetzij te Johannesburg of ergens anders, van de hand te doen. En daar het hier een centrum der diamantnijverheid is zal zulks met veel minder moeilijkheden gepaard gaan dan dat in Londen zou gebeuren. Ten tweede bestaat er voor mij geen dringende reden, om naar Engeland terug te keren, vooral daar de waakzaamheid van Marlowe een grote hinderpaal zou vormen voor om 't even welke onderneming. Stel dus de idee uit je hoofd, want voorlopig komt er van de terugreis niets.

Tijdens het gesprek was «The Swallow» aanmerkelijk gedaald en vloog de machine op nog amper een paar honderd meters boven de

begane grond. Charles blikte door het raampje naar buiten en zag de eindeloze savanna op enkele plaatsen onderbroken door een oase van eeuwenoude vijgenbomen, terwijl af en toe een kudde opgeschrikte wilde runderen in panische schrik voor het vliegtuig op de vlucht sloegen.

Plotseling werd de aandacht van de jonge man gevestigd op een eigenaardig verschijnsel. Eerst dacht hij dat hij zich vefgist had, doch nadat hij zijn veldkijker voor de ogen had gebracht kon hij niet langer meer twijfelen. Op zijn uitroep van verrassing was Raffles snel opgesprongen en nadat hij een blik door de kijker had geworpen in de door Charles aangeduide richting, riep hij James een paar korte bevelen toe. Onmiddellijk maakte het vliegtuig een snelle wending en daalde nog en honderdtal meter. Er bestond nu voor de beide mannen geen de minste twijfel meer, want met het blote oog konden ze zich gemakkelijk overtuigen van wat zich beneden hen afspeelde. Ze bemerkten links en rechts verspreide en voor het merendeel omgeslagen ossenwagens en een zevental mannen die achter een paar der wagens dekking hadden gezocht en als razend hun geweren afvuurden op een in looppas aanstormende gewapende troep.

Toen de «Swallow» ten tweede male het strijdtoneel overvloog, zag Raffles hoe de verschanste mannen wild met hun armen begonnen te zwaaien om de aandacht te trekken, terwijl de aanvallers in knielende houding gingen zitten en het vliegtuig met hun geweren onder vuur namen. Ze hadden evenwel geen kans om de «Swallow» te raken, daar deze zich veel te vlug voortbewoog.

Voor Raffles echter volstond dit gebaar en was hij reeds van te voren zinnens geweest tussenbeide te komen, nu trad hij onmiddellijk handelend op. Een paar korte woorden stelden James en Charles op de hoogte van hun taak en terwijl de piloot het toestel in scheervlucht over het hoofd der aanvallers stuurde, schoten Raffles en Charles hun vlug ter hand genomen repeteergeweren op de geknielde schutters af! Beide mannen smaakten het genoeg twee der kerels, tamelijk ernstig geraakt voorover te zien tuimelen; en toen de belegerden door deze onverwachte hulp, die werkelijk uit de hemel was gekomen, met vernieuwde moed begonnen te vuren, bleek dit het sein te zijn voor de aanvallers om zo haastig mogelijk de aftocht te blazen, zonder zich te bekommeren om hun gekwetsten. Nog enkele kogels werden de vluchtende groep ach-

terna gezonden, maar zowel Rafles en Charles als de aangevallenen staakten de schietpartij, verheugd om het tamelijk vlugge succes bij het op de vlucht drijven der belegeraars.

Op een kort bevel van Rafles had James de snelheid van «The Swallow» verminderd en voerde een gedurfde landing uit op slechts een honderdtal meters van het overvallen wagenkamp.

Toen de drie mannen uit het toestel stapten, werden zij reeds opgewacht door een stoere, met zweet en vuil bedekte persoon, die zich voorstelde als Bob Messiaen, leider van een karavaan welke op weg was naar het goudvelderskamp Sunrise. Rafles schudde de hem aangeboden hand stevig, een voorbeeld dat door James en Charles werd gevolgd, terwijl de Grote Onbekende met een paar woorden een einde stelde aan de dankbetuigingen van Bob Messiaen. Rafles had zichzelf voorgesteld als John Templar, zijn vriend Charles Houstons en zijn bediende James Parker.

De drie vrienden vergezelden Messiaen naar het wagenkamp, waar Bob's vrienden reeds volop bezig waren de orde te herstellen en de aangebrachte schade onder het oog te nemen. Door de dood van twee hunner vrienden heerste er grote verslagenheid onder de leden van de karavaan en de vrouwen hadden de handen vol met te trachten de verschrikte kinderen tot bedaren te brengen. Toen Rafles vernam dat een van Bob's mannen gekwetst in een der wagens was ondergebracht, zond hij James naar de vliegmaschine om het medicijnkistje en de instrumenten, dat de gentlemaninbreker op al zijn reizen vergezelde. Tot grote geruststelling van Messiaen en zijn mannen kon Rafles na een kort onderzoek van de gewonde mededelen dat de kwetsuur niet al te ernstig was en de karavaan geen verdere verliezen zou te betreuren hebben. Wel zou het noodzakelijk zijn dat enkele dagen rust werd gehouden tot de man in zoverre hersteld was dat het hinderlijke schokken der wagens geen nadelige invloed meer zou kunnen uitoefenen op de wonde, en de koorts totaal verdwenen zou zijn.

Terwijl Rafles luisterde naar het relaas van Messiaen betreffende de overval der desperado's, hadden Bob's mannen de vijf op het terrein achtergebleven bandieten, welke door de kogels waren getroffen, naar het kamp overgebracht. Drie hunner waren op slag gedood geworden, doch de beide overblijvenden waren enkel gekwetst. Ofschoon Rafles begreep dat

de mannen wel zoveel op hun kerfstok zouden hebben dat de galg het minste was dat hun zou wachten, toch besteedde hij even veel zorg aan hun wonden. en verbond hen op even handige wijze als hij het bij de vorige gekwetste had gedaan.

Onder de bezielende impuls van Messiaen had het wagenkamp stilaan zijn normaal uitzicht herkregeen en ware het niet geweest dat de dood van twee hunner metgezellen een sombere schaduw op het leven der karavaan had afgeworpen, dan zouden de verschrikkingen der voorbije uren reeds weggewist zijn geweest uit de herinnering.

Ofschoon Rafles oorspronkelijk van plan was geweest zijn onderbroken reis onmiddellijk voort te zetten, toch had hij niet kunnen weerstaan aan Messiaen die Rafles en zijn vrienden met grote aandrang verzocht de gastvrijheid van de karavaan, zij het dan ook maar voor een enkele nacht, te aanvaarden.

De mannen en vrouwen van de karavaan hadden zich intussen druk beijverd om de kampeerplaats in te richten voor een verblijf van meerdere dagen. Van uit het bosje op de helling, hetzelfde bosje waar de desperado's zich verdekt hadden opgesteld om de karavaan op te wachten, werden enkele jonge, verdroogde stammen aangesleept waarmee een helder, klein opvlammend vuur werd aangelegd, waarboven grote kookketels werden opgehangen.

Tussen al die bedrijven in, onderhield Messiaen zich met Rafles en Charles, terwijl James, die er niet van hield stil te zitten, zich met de «Swallow» was gaan bemoeien. Bob vertelde aan beide mannen de reden waarom de karavaan er op uit was getrokken. Toen hij sprak over de ontdekking der nieuwe goudvelden, luisterde Rafles met nog meer nauwkeurigheid toe. Een nieuw plan vormde zich bliksemsnel in zijn hoofd, toen hij van Messiaen vernam dat er in het goudvelderskamp de laatste tijd zonderlinge dingen waren gebeurd.

De geruchten die Messiaen ter ore waren gekomen, waren zeer vaag en hij kon dan ook niets definitiefs aan de grote avonturier mededelen.

Nochtans was het een feit dat een groot deel der zelfstandige goudzoekers, wanneer zij zo gelukkig waren geweest een goed delfplaats te vinden, op een gegeven ogenblik van hun

eigendom waren heroofd geworden.

— Maar hoe kan dat? vroeg Rafles. Is er dan geen wet in Sunrise?

— Ik druk mij misschien verkeerd uit; — wierp Messiaen haastig tussenin. — Als ik zeg heroofd is dat maar bij wijze van spreken want alles gebeurt volgens de letter van de wet.

Rafles keek de spreker vragend aan en deze vervolgde, terwijl een haast onmerkbaar glimlach hem om de lippen speelde:

— Kijk, Mister Templar, dat zit eigenlijk zo: wanneer een goudzoeker met succes op zijn claim naar goud graaft, daagt er op zeker ogenblik iemand op die zijn rechten op de claim doet gelden. Die persoon beschikt steeds over voldoende bewijzen om zijn eis te staven en wanneer de gouddelver — zoals het meest gebeurt — geen genoegen neemt met de loop van zaken, komt de sheriff eraan te pas en wordt de man in de gevangenis gestopt.

— Maar, wierp Rafles tegen, wanneer het recht werkelijk aan de kant van de eiser is, dan begrijp ik niet wat er op te zeggen valt.

— Dát is het nu juist, antwoordde Messiaen. Ofschoon alles wettelijk in orde lijkt, doen de benadeelde gouddelvers er dure eden op dat er bedrog in het spel is. In ieder geval geeft het te denken, wanneer men ziet dat dezelfde claims, welke reeds door verschillende personen worden opgeëist, na enkele weken in bezit komen van een groep mannen, wier reputatie alles behalve gunstig is.

— Ik wil je niet tegenspreken, Mr Messiaen, daar je de toestand beter zult kennen dan ik; ik begrijp echter niet op welke wijze deze claims van betrokkenen worden afhandig gemaakt.

— Ach, zei Messiaen, zoals u wel begrijpen zult is een gouddelverskamp iets geheel anders dan en gewone nederzetting. De gouddelvers werken soms dagen en wekenlang veertien en meer uren per dag, tot ze op een gegeven ogenblik de spanning niet langer verdragen en de bloemetjes buiten gaan zetten. Dan drinken en dobbelen ze gewonnen verloren en meestal gaan ze dan platzak terug naar hun claim om opnieuw wekenlang koortsachtig te werken. Het is gewoonlijk enkele dagen nadat een of andere delver een dergelijk bezoek aan de kroegen en speelzalen heeft gebracht, dat zijn claim door een kroegbaas of een eigenaar eener speelzaal wordt opgeëist. Deze legt dan

een geschreven verklaring voor, een soort schuldbekentenis — die men I.O.U's noemt (I owe you = schuldbekentenis). Tegen deze soort schuldbekentenissen bestaat geen beroep en hoe de betrokkene ook bij hoog en laag zweert dat hij zoiets nooit geschreven heeft, helpt hem zulks geen zier. Elkeen immers weet dat eenmaal een gouddelver aan het spelen of drinken slaat, hij op een gegeven ogenblik geen benul meer heeft van zijn daden.

— Maar, zei Rafles, dan lijkt het me toch de taak van de sheriff en zijn helpers om aan dergelijke toestanden een einde te stellen.

— In normale omstandigheden zou zoiets ook niet voorkomen — haastte Messiaen zich te zeggen — maar vergeet niet, Mr. Templar, dat ten eerste Sunrise tientallen kroegen en speelhuizen herbergt en zich soms verschillende duizenden gouddelvers in het kamp bevinden, en ten tweede de sheriff slechts over een vijftal helpers beschikt; ik wil natuurlijk niet twifelen aan de eerlijkheid van deze mannen, maar men mag ook niet uit het oog verliezen dat het geen eigenlijke politiemensen zijn en dus alleszins voor omkoperij vatbaar. En als men daarenboven weet dat de town-major een der kopstukken is van de groep waarvan ik zoeven sprak, zal het u wel duidelijk zijn dat, zelfs gesteld de sheriff eerlijk ware, hij weinig of niets kan beginnen tegen de town-major die het hele apparaat van de plaatselijke rechtbank in handen heeft en dikke vrienden is met de rechter en de officier van justitie.

— En de rangers? vroeg Rafles. Komen die dan niet tussenbeide?

— Deze zijn te weinig in aantal — gaf Messiaen ten antwoord — opdat ze voortdurend in Sunrise zouden kunnen stationeren. Trouwens, wanneer het geen kennelijke misdaad betreft, dat wil zeggen: moord of beroving met geweld, of dergelijke dingen, dan bemoeien ze er zich niet mede. Betwisting betreffende een claim is een plaatselijke aangelegenheid die, volgens hen, door de plaatselijke autoriteiten moet worden beslecht.

— Als ik het dus goed voor heb, zei Rafles peinzend, gebeuren er daar in Sunrise dingen, die moeilijk het daglicht kunnen velen. Het is misschien wel de moeite waard om er een kijkje te gaan nemen.

Messiaen keek de spreker half-nieuwsgierig, half-vragend aan:

— Denkt u, vroeg hij aarzelend, of u iets zou kunnen doen om de toestand te veranderen?

De Grote Avonturier keek zijn vis-à-vis, met

een lichte twinkeling van ironie in zijn grijze ogen, even aan.

— Wie weet, murmelde hij geheimzinnig en geamuseerd, wie weet...

HOOFDSTUK III. DE WET IN «SUNRISE».

Het was enkele dagen na de overval der desperado's op de karavaan van Missiaen en zijn mannen, toen Rafles en zijn twee vrienden, samen met Messiaen's troep «Sunrise» bereikten. De avond, tijdens het relaas van Bod, had Rafles bliksemsnel het plan gevormd een kijkje in het gouddelverskamp te gaan nemen en de morgen van de volgende dag had hij dat plan aan Messiaen meegedeeld. Daar het de Grote Onbekende er om te doen was, zo weinig mogelijk de aandacht op zich te vestigen, vooral in den beginne, had hij aan Messiaen voorgesteld zich met zijn beide metgezellen bij de karavaan aan te sluiten. Bob was vol enthousiasme op dit voorstel ingegaan, vooral met het oog op een mogelijke, hernieuwde aanval der desperado's op de karavaan. Hij had namelijk gezien tot wat de drie mannen in staat waren en hun aanwezigheid op de toch naar «Sunrise» zou de veiligheid van de karavaan geheel verzekeren.

Op aanwijzing van Messiaen waren Rafles en Charles met de «Swallow» naar een op een tweehonderdtal kilometers verder afliggende boerderij vertrokken, waar het toestel in een schuur zou kunnen worden ondergebracht. De

eigenaar was een vriend van Messiaen en op het noemen van diens naam had Sjoerd Krige, de boer wiens Friese afstamming duidelijk aan de naam was te horen, de beide mannen op de meest hartelijke wijze ontvangen. Hij luisterde zwijgend naar het relaas van de overval op de karavaan en maakte zelf zijn gevolgtrekkingen over het aandeel dat Rafles en diens beide vrienden hadden gehad in het verdrijven der schurken, aandeel waarover Rafles zich eerder karig uitliet.

Krige was een man van weinig woorden, maar de bereidwilligheid waarmee hij de beide mannen te dienst stond, was welsprekender dan ellenlange redevoeringen. Zonder 'n ogenblik te aarzelen, stelde hij onmiddellijk drie van zijn vier paarden ter beschikking van beide mannen, ofschoon de dieren op het ogenblik stuk voor stuk een fortuin waard waren en in «Sunrise» vooral er fantastische bedragen voor werden betaald.

Nadat de vliegmachine in een der grote schuren was ondergebracht en door beide mannen voor alle eventualiteitn was beveiligd geworden, sloot Krige de zware poort zorgvuldig af en overhandigde de sleutel ervan aan

Raffles. Ofschoon de boer er met geen woord over sprak, toch kreeg de Grote Onbekende de stellige zekerheid, dat tijdens zijn afwezigheid, geen sterveling ter wereld de gelegenheid zou krijgen de machine met één vinger aan te raken, zonder over het lijk van Krige en zijn mensen te stappen.

Het was dan ook met een volledig gerust gemoed dat Raffles en Charles van Krige afscheid namen, met achterlating van hun geliefde «Swallow» en het fortuin aan edelstenen, die in een kleine, verborgen brandkast van de machine berustten en afkomstig waren uit de tempel van Agis.

Ofschoon beide mannen uitstekende ruiters waren, duurde het bijna nog volle twee dagmarschen, vooraleer zij de karavaan opnieuw hadden vervoegd, terwijl ze met de vliegma-chine amper een half uur over dezelfde afstand hadden gedaan. Eén nacht hadden ze op de wijde, Zuidafrikaanse vlakke dienen te kamperen, doch in de namiddag van de volgende dag bereikten ze, geheel bezweet en bestoft, de kampeerplaats van Messiaen. Beide mannen werden door de laatste, maar vooral ook door James, die in het kamp was achtergebleven, met grote vreugde onthaald, blij dat de reizigers geen enkele ongewenste ontmoeting hadden gekend. James belastte zich onmiddellijk met de verzorging der drie paarden, welke Raffles en zijn vrienden naar «Sunrise» zouden brengen, terwijl de Grote Avonturier en Charles met een primitief bad de vermoeienissen van de tocht uit hun leden verdreven.

In akkoord met Raffles, die de gewonden onderzocht en geen bezwaar meer zag in hun vervoer, besloot Messiaen dat de karavaan de volgende morgen haar tocht zou vervolgen. Ongeveer twee dagen later bereikte de karavaan zonder verdere hindernissen de plaats van bestemming, op een ogenblik dat het goudvelderskamp, want het was rond acht uur in de avond, het drukke leven van elke dag begon.

Het was niet de eerste maal dat Raffles en zijn vrienden met een typische goudveldersplaats in aanraking kwamen. Reeds bij vroegere gelegenheden hadden zij de mijnen van Kilo-Moto en van de Katanga bezocht, kenden de goudvelden van Kimberley en hadden, tijdens vacaties in Alaska de historisch bekende streken van Klondike, Porcupine en de bovenloop van de Yukon bezocht, namen die legendarisch waren geworden over de gehele wereld door de verhalen van bekende schrijvers,

die het leven der goudvelderskampen uit de tijd der 19^e eeuw hebben vereeuwigd.

«Sunrise» vertoonde echter geen gelijkenis met de goudvelden van Kilo Moto, Katanga en Kimberley, waar men met de meest moderne uitrustingen en machines het erts opdelft, waarna het gezeefd wordt, tot poeder gemalen en gewassen. Alles in «Sunrise» was nog primitief en al werd er ook dynamiet gebruikt om rotsen te doen springen, toch waren het nog altijd de schop en het houweel naast enkele ouderwetse ertsmolens die de meest gebezigde werktuigen waren der goudvelders.

De indruk die Raffles en zijn gezellen van het kamp opdeden, bracht hen onweerstaanbaar de verhalen voor de geest uit de tijd die het gloriëtijdperk van Alaska was geweest. De nederzetting was aangelegd zonder de minste zin voor orde en regelmaat en naast de gebouwen en gebouwtjes uit ongeschaafd hout opgetrokken, bemerkte men ook ontelbare constructies van tenzeil en balken en vele zelfs van louter jute of heneppen weefsels welke in inpakkerijen worden gebezigd. De meer soliede gebouwen waren vooral drank-slijterijen en speelzalen, plus een twintigtal frisser uitzierende spijshuizen, die, te wijten aan de al te ver doorgedreven hoogmoed hunner respectievelijke eigenaars, in reuzenletters, scheef en schots geschilderd op de voorgevel, de weidse naam van «Hotel-Restaurant» voerden. Naast deze enkele beter gesitueerde afspanningen, waren er nog een ontelbare menigte kleinere eethuizen, waar men uitsluitend «standaard-eetmalen» verstrekte, die bestonden uit een vette, breiachtige soep, ge-roosterde maïskolven en een reusachtig stuk gebraden schapenvlees; brood, evenals rundsvlees was er zeer zeldzaam en een echte delicatessen, uitsluitend tegen fantastische prijzen te bekomen in de zogenaamde «Hotel-Restaurants». Ook in de gewone eethuizen waren de prijzen het tien- en twintigvoudige van wat men in normale omstandigheden zou hebben betaald, maar niemand in «Sunrise» stoorde zich hieraan. Door de gelukkigen die een goede claim hadden te pakken gekregen, werd het goud zonder veel moeite uit de grond opgedolven en door de meesten hunnen nonchalant uitgegeven; de honderden, indien het geen duizenden waren die tot de pechvogels behoorden en ofwel geen claim konden betalen of een waardeloos stuk grond in bezit hadden, dat weinig of niets opbracht, verhuurden zich aan anderen die meer geluk

hadden gehad en bedienden de ertsmolens of bikten de rotsen stuk, ofwel bleven ze in «Sunrise» hangen en knapten er de meest uiteenlopende karweitjes op, terwijl anderen weer zich tot beroepsgokkers ontpopten en voor eigen rekening of voor rekening van een of ander speelhuis, de gouddelvers van hun al te zware buidel nuggets of stofgoud ontlastten.

Wie maar enigszins kans zag, begon een of andere handel voor eigen rekening en het moest al heel erg tegenvallen indien hij na enkele weken niet over een klein kapitaaltje kon beschikken. Slechts in zeer weinig gevallen echter konden de eigenaars van dat kapitaaltje er zich op beroemen het geld lang in hun bezit te houden. Meestal kreeg de goudkoorts hen te pakken en verspeelden zij in een paar uur, wat ze met hard werken gedurende verschillende weken hadden verzameld.

Sommigen waren wel zo verstandig met spelen op te houden, wanneer hun contanten uitgeput waren, maar de meesten verspeelden doorgaans al hun hebben en houden, zodat ze, armer dan een kerkkrat, weer geheel opnieuw moesten beginnen ofwel ondergingen in de koortsachtige maalstroom die het leven in «Sunrise» kenmerkte.

Bij het drukke gewoel dat op het ogenblik in de nederzetting heerste, viel de komst van de karavaan helemaal niet op. Het was trouwens een feit dat iedereen hier zich met zijn eigen zaken bemoeide, terwijl de aankomst van nieuwelingen schering en inslag was.

Bij de toegang van het kamp, namen Raffles en zijn vrienden afscheid van Messiaen en de leden van de karavaan, nadat wederzijds de verzekering was gegeven elkaar bij gelegenheid opnieuw te ontmoeten. De drie mannen wendden hun paarden in de richting van een dier «Hotel-Restaurants», waarvan zoeven sprake, terwijl Messiaen zich in de eerste plaats naar de town-major en de sheriff begaf, om de aankomst van de karavaan kenbaar te maken en ook om de gekwetste desperado's in handen van de politie te stellen.

Het hotel dat Raffles tot verblijf had uitgekozen, bevond zich ongeveer in het midden van de brede weg, die de hoofstraat van «Sunrise» vormde en waarin alle belangrijke zaken gelegen waren. Het gebouw bestond uit een gelijkvloers en een verdieping, iets wat de trots van de eigenaar uitmaakte en waarvoor hij de klanten die bij hem logeerden het dubbele vroeg van wat men in de andere hotels

betaalde. Wanneer iemand hierover een aanmerking dorst te maken, wimpelde signor Bellini de klager schouderophalend af en wees onder een stortvloed van woorden op de vele voordelen die zijn kamers op de eerste verdieping boden. Zijn logé's, verklaarde hij trots, werden niet gehinderd door een of andere keukenlucht, zoals in de gelegenheden van zijn concurrenten, waar de logistgasten op het gelijkvloers hun kamers hadden.

— En dan, signor, zei Bellini met een vette grijnslach, bij mij geen dieven of ander tuig dat langs het raam binnenkomt en U signor, berooft van uw kostbaarheden.

Daarmede vond Bellini het pleit betreffende zijn hogere prijzen volledig beslecht. Het was inderdaad een feit dat berovingen bij Bellini minder veelvuldig voorkwamen dan in andere hotels, maar of dit inderdaad te wijten was aan het feit dat de reizigers op de verdieping overnachtten, ofwel om reden dat Bellini door het aanrekenen van een dubbel tarief zich schadeloos stelde voor het verlies dat hij leed, door niet samen te werken met een of andere inbrekersbende, zullen wij liefst in het midden laten.

In ieder geval waren de kamers van Bellini steeds goed bezet en zolang de vondsten der gouddelvers in dezelfde mate bleven aanhouden, zou de eigenaar geen schrik hoeven te koesteren dat de kamers zouden leeg blijven.

Het was dan ook niet dan na veel moeite, dat Raffles er in slaagde voor hem en Charles een kamer te bekomen, waarin als grote gunst en mits betaling van dubbele huur, een tweede veldbed zou worden neergezet. James moest zich tevreden stellen met een optrekje in het aanpalende bijgebouw, dat dienst deed als stalling en ook als opslagplaats. Hoe Raffles ook aandrong om nog een derde veldbed te plaatsen op de door hem gehuurde kamer, Bellini wilde daarvan niet horen. James maakte echter een eind aan de discussie, met te zeggen dat het hem helemaal niet schelen kon waar hij zou logeren.

Eerst toen Raffles de slaapkamer binnentrad om zich wat te verfrissen, begreep hij waarom Bellini zou halsstarrig op zijn standpunt was blijven staan. Met geen mogelijkheid immers, zou een derde veldbed in het kleine kamertje kunnen geplaatst worden en ware het niet dat Raffles hem glimlachend had weerhouden, dan zou Charles briesend van verontwaardiging naar beneden zijn gestormd om «die gangster

van een Bellini», zoals de jongen hem noemde, eens duchtig de waarheid te zeggen.

— Kom, kom, Charles, zei Rafles met een glimlach, neem het niet zo tragisch; we zijn niet hier gekomen om te bekvechten met een Italiaanse herbergier.

— Als je mijn raad had opgevolgd, mopperde de jonge man, zouden we nu ergens rustig in Engeland zitten en geen schrik hoeven te koesteren voor allerlei ongedierte, waarvan deze krocht wel vol zal zijn.

— Wat loop je toch weer hard van stapel, Charles, zei Rafles olijk en met een soort begripende, afkeurende toon in zijn stem. Zou je me nu werkelijk het genoegen willen ontzeggen om hier gedurende enkele dagen de studie der menselijke hartstochten in al hun primitieve vormen, te beoefenen? Ik ben er zeker van dat je, in enkele dagen tijds, meer van het leven zult leren hier, dan op tien jaar in ons goede, oude, ordelijke en beschaafde Engeland.

— Ik voel helemaal geen behoefte aan dergelijke leerstof, zei de jonge man schamper. Ik heb van dit gat reeds meer dan genoeg gezien, om mij er een idee over te kunnen vormen en ik kan je wel verzekeren: veel moois is het niet.

— O eeuwige, onervaren jeugd, peroreerde Rafles, met zichtbaar genoegen de draak stekend met de ergernis van de jonge man. Wanneer zul je nu eindelijk eens leren die al te vlugge conclusies achterwege te laten? En zonder zijn vriend gelegenheid te geven om hem in de rede te vallen, ging Rafles, op meer ernstige toon verder:

— Geloof me, Charles, je doet er verkeerd aan, je door de schijn te laten leiden. Ik geef grif toe dat een goudvelderskamp als «Sunrise» veel janhagel telt, maar vergeet niet dat er zich hier ook een massa mensen bevinden als Messiaen en zijn metgezellen. Mannen als zulke zijn het, die de geschiedenis van hun land maken, ofschoon de geschiedenisboeken er zelden of nooit over gewagen, daar alle beschikbare plaats wordt ingenomen door de levensbeschrijving van politici, volksmenners en heersers van twijfelachtig allooi wier enige verdienste was dat ze geslepener, gevaarlijker en gewetenlozer waren dan de door hen vernietigde of uitgeschakelde tegenstrevers.

In half komische wanhoop hief Charles zijn armen op, ten teken van overgave en zei la-

chend:

— Om godswil, John, spaar mij het overige, je praat me werkelijk overhoop als de meest doorgewinterde schoolvos, die zich op zijn katheder vergaloppeert in zijn cursus over moraal-philosophie.

— Ik vind dat je je met te weinig respect uitlaat over het gilde der moderne scholastiek, die men schoolmeesters, onderwijzers, leraars, enzovoort noemt, replikeerde Rafles lachend. Vergeet niet, Charles, dat dit soort mensen in de heilige overtuiging leeft dat de wereld werkelijk met grote woorden kan worden gered.

— Mijn gebrek aan respect, schuilt waarschijnlijk in het feit dat het slechts amper gescheeld heeft, of ik was een dergelijk specimen van woordmachine geworden.

Daarop schoten beide vrienden in een luide lach, waarmede het kapittel voor goed werd afgesloten en Charles, zoals gewoontlijk, zich aan het besluit van Rafles onderwierp zonder verder tegenstribbelen.

Kort daarop begaven beide vrienden zich naar beneden, waar James hen reeds opwachtte; de drie mannen namen plaats aan een tafel in het zogenaamde restaurant en Rafles hield zich bezig met het samenstellen van het menu. Heel veel moeite kostte hem dat niet want de keus was meer dan beperkt. Na overleg met zijn beide vrienden bestelde hij een eenvoudig, doch stevig souper bestaande uit een voorgerecht, gebraden rundsvlees met maïs en groenten en vruchten als nagerecht.

De mannen aten zwijgend, James omdat hij het aldus gewoon was, en Charles en Rafles omdat zij met aandacht de hun omringende personen in de eetzaal in het oog hielden en zich een beeld trachtten te vormen van hun positie in «Sunrise».

Ze waren juist aan het nagerecht toe, toen zij iemand, die blijkbaar in grote opwinding verkeerde, op hen zagen toekomen. Tot hun verbazing herkenden zij in de man Messiaen die, toen hij de mannen bereikte, zich met een van drift overslaande stem tot hen wendde:

— De desperado's! stiet hij uit, weet u, Mr. Templar, wat er met hen is gebeurd?

En toen Rafles vragend de wenkbrauwen optrok en verbaasd het hoofd schudde, vervolgde Bob Messiaen rood van woede:

— De schurken... ze werden op borgtocht vrijgelaten.

Het nieuws was wel een verrassing voor Rafles en zijn vrienden, maar toch maakte de mededeling ervan hen niet woedend, zoals dat met Messiaen was gebeurd. De Grote Onbekende begreep wel dat de reactie van Bob moeilijk anders kon zijn, vermits de desperado's er schuld aan droegen dat twee leden van de karavaan werden gedood, zodat de man enigszins anders tegenover de gebeurtenissen stond.

Op een vraag van Rafles en nadat de Transvaler enigszins gekalmeerd was, vertelde deze uitvoerig aan de drie mannen de gehele geschiedenis.

Messiaen was de sheriff gaan vinden en had de twee desperado's aan hem overgeleverd, terwijl hij hem het relaas van de overval had gedaan. De sheriff had beide mannen opgesloten om ze ter beschikking te houden van de rangers, want vermits de feiten niet in zijn gebied gepleegd waren, kon hij de desperado's niet voor de rechtbank van Sunrise brengen, zo verklaarde hij. Een half uur daarna echter, had zich bij de officier van justitie een advocaat aangeboden en weten te bewerken dat beide mannen onder borgtocht waren vrijgelaten.

Toen Messiaen dit nieuws bereikte, was hij onmiddellijk naar de sheriff toegegaan en had

deze op zijn kantoor aangetroffen in gezelschap van gezegde officier van justitie. Beide mannen hadden het protest van de Transvaler kalm aanhoord en nadat deze was uitgeraasd had de officier van justitie met een iet wat spottende glimlach gezegd :

— Wat komt u hier eigenlijk doen, mijnheer ? Wat hier gebeurd is, is niet anders geweest dan het toepassen van de wet, die bepaalt dat elke gevangene, bij aldien hij niet beschuldigd wordt van moord op borgtocht kan worden vrijgelaten. Indien U echter kunt bewijzen dat het juist deze beide mannen geweest zijn, die de leden van uw karavaan hebben gedood, dan zullen we hen doen opsporen en opnieuw doen aanhouden.

Zonder nog een woord te kunnen zeggen en ziedend van woede had Messiaen het kantoor verlaten en de deur met een harde bons achter zich dicht getrokken. En daar het hotel van Rafles dicht in de buurt was, had hij niet kunnen nalaten deze op de hoogte te brengen van de gebeurtenissen.

— En, Mr. Templar, vroeg Bob, wat is uw mening over dit alles ?

Rafles dacht een ogenblik na, vestigde zijn staalgrijze ogen, waarin een harde uitdrukking was gekomen, op de spreker, en zei met een metaalachtige klank in zijn stem :

— Ik geloof dat het tijd wordt dat de wet in Sunrise een ander uitzicht krijgt.

HOOFDSTUK IV.

EEN SHERIFF VERLIEST ZIJN BAANTJE.

Een paar dagen waren verlopen sinds de aankomst van Rafles en zijn beide vrienden te Sunrise, tijd die de Grote Onbekende zich

te nutte had gemaakt om zich geheel op de hoogte te stellen van de plaatselijke toestanden en maatregelen te treffen, die sommige

ongure elementen in het kamp met schrik zouden hebben geslagen, indien ze er van op de hoogte waren geweest.

Wat Rafles ter ore was gekomen, bevestigde volledig het verhaal dat Messiaen hem gedaan had betreffende de corrupte handelingen tegenover sommige gouddelvers.

Alleen waren de feiten nog veel erger dan de Transvaler had verteld, doch het eigenaardige was dat slechts weinig mensen zich hierover vrij dierven uitlaten. Het behoorde echter tot de bijzondere eigenschappen van de Grote Avonturier dat hij geheimen wist te achterhalen, waarvan omzeggens elk ander zou verstoken gebleven zijn.

Het toeval daarenboven, dat in dergelijke omstandigheden een onmisbare factor is om een geschiedenis tot een goed einde te brengen, was Rafles ter hulp gekomen in de vorm van een eerzaam gouddelver, die zijn claim was kwijt geraakt door een der I.O.U.'s waarvan we reeds vroeger gewaagden. Deze man was stellig geweest in zijn verklaringen dat hij zo iets nooit had geschreven. Het verhaal dat de gouddelver deed klonk trouwens buitengewoon geloofwaardig en toonde tevens aan dat de groep, wier doel het was zich alle winstgevendende claims onrechtmatig toe te eigenen, voor niets achteruit deinsde.

De gouddelver, wiens naam Rudge Mallans was, was op zekeren dag opgenomen in het plaatselijk hospitaal, geheel onder de invloed van een verdovend middel en met een wonde aan het hoofd, die, volgens de verklaring van de dokter, afkomstig was van een val. Mallans was meer dan vierentwintig uren geheel buiten bewustzijn geweest en nadat hij uit zijn verdoving ontwaakt was, duurde het nog verschillende dagen vooraleer hij in zoverre hersteld bleek, dat hij zich iets kon herinneren. Hij had dan aan de dokter gevraagd dat hij in het saloon van Pimpernel Ary een borrel had gedronken en kort daarop duizelig was geworden; hij had nog getracht recht te staan en iets te zeggen, maar zijn benen hadden elke dienst geweigerd, terwijl zijn tong als verlamd was geweest. Hij herinnerde zich nog vaag dat hij moest gevallen zijn, maar of hij al dan niet op de vloer was terechtgekomen, daarvan wist hij niets af.

De dokter aan wie hij dit verhaal deed had hem ongelovig aangekeken, want het rapport dat gemaakt was bij het opnemen van Rudge

Mallans luidde dat de persoon in volle staat van dronkenschap verkeerde.

Toen Mallans volledig aan de beterhand was had hij het bezoek gekregen van een der mannen die voor hem werkten op zijn claim en die hem mededeelde dat de grond in bezit was genomen geworden door Basket Joe, dit door een door Mallans eigenhandig geschreven I. O.U.

Zierend van razernij had Mallans het bed verlaten, zijn kleren aangetrokken en was half duizelig naar het kantoor van de sheriff gechoold. Ook daar had hij nogmaals hetzelfde verhaal verteld dat hij reeds aan de dokter had gedaan en de sheriff had beloofd de zaak grondig te onderzoeken.

Mallans was echter zodanig te keer gegaan dat de zaak onmiddellijk ter hand was genomen geworden. De officier van justitie werd in de zaak gemengd en Basket Joe werd onmiddellijk gedaagd om te verschijnen, wat deze dan ook deed.

Bij de ondervraging bleek het dat deze laatste een vijftal getuigen kon opgeven van mannen die hem samen met Mallans poker hadden zien spelen waarbij laatstgenoemde niet alleen al het in zijn bezit zijnde goud, maar ook zijn claim had verloren. Volgens de verklaringen het drinken geslagen tot om zo te zeggen de der getuigen was Mallans hierop zodanig aan whisky hem langs de neusgaten terug uitkwam. Dat alles was gebeurd in een achterzaaltje van de God Rush Bar en van daar uit was Mallans — steeds volgens de verklaringen der getuigen — waggelend naar de saloon van Pimpernel Ary gesukkeld. Deze bevestigde inderdaad dat Mallans stomdronken bij hem was binnengekomen en na het drinken van een glas whisky plotseling was neergevallen en met zijn hoofd op de scherpe rand van de toogbank was terechtgekomen.

Bij het horen van al die getuigenissen was de gouddelver herhaaldelijk in woede ontstoken, doch de mannen hadden hem slechts grijnzend aangestaard en hadden doodkalm hun verhaal verder verteld. De uitspraak van de officier van justitie was geweest, dat Mallans na het verlies van zijn goud en zijn claim zich zodanig had bedronken, dat hij de voorgaande gebeurtenissen geheel was vergeten.

Het rapport van het hospitaal bevestigde zulks ten overvloede en toen Mallans ten uiterste geprikkeld, de aanwezigen voor dieven had

uitgescholden, had de sheriff hem bedreigd in de gevangenis te stoppen wegens beledigingen van ambtenaars in functie.

Het verhaal had vlug de ronde van het kamp gedaan en de grote meerderheid der gouddelvers konden niet anders dan geloven dat alles zich had voorgedaan zoals de getuigen het hadden verklaard. Degenen echter die Mallans van nabij kenden, wisten dat deze een zeer matig man was, slechts zelden, of nooit dronk en nooit geen speelkaarten aanraakte.

Ze moesten echter machteloos toezien, hoe de rijke claim door de mannen van Basket Joe in uitbating werd genomen, ofschoon hier en daar stemmen opgingen om met geweld een einde te stellen aan deze wantoestanden.

Dat was het verhaal dat Mallans aan Rafles deed en de Grote Avonturier bezat genoeg mensenkennis om te weten dat de gouddelver de waarheid had gesproken, terwijl hij tevens ook begreep dat een of ander verdovend middel, waarschijnlijk opium of hachis in de whisky van Mallans was gemengd geworden.

Na dit gesprek had Rafles overleg gepleegd met Charles en James en te zamen hadden de drie mannen een plan de campagne ontworpen.

Zoals gewoonlijk bleef Rafles niet bij de pakken zitten maar maakte onmiddellijk een aanvang met de uitvoering van het gezamenlijk besluit. Zo diskreet mogelijk, opdat de tegenpartij niet te vlug lont zou ruiken, stelde Rafles zich in verbinding met de gouddelvers waarvan kon aangenomen worden dat ook hun claim door bedrog in de handen was gekomen van de groep oplichters, waarvan ook Mallans het slachtoffer was geworden. In achtenveertig uren tijds was de Grote Onbekende erin geslaagd zich de medehulp te verzekeren van een talrijke groep mensen, want de bedrogen gouddelvers beschikten allen over een grote vriendenkring, die met plezier een handje zou medehelpen om de atmosfeer in Sunrise een beetje te zuiveren. Ook Messiaen, die op zijn beurt een eitje te pellen had met de sheriff en de officier van justitie, had vol geestdrift met de plannen van Rafles ingestemd en gaf deze de verzekering dat hij van zijn kant op de hulp van minstens een paar honderd mensen zou kunnen rekenen.

Zo ver stonden de zaken de morgen van de vierde dag na de aankomst van Rafles en zijn vrienden te Sunrise; de drie mannen za-

ten juist aan het ontbijt en bespraken nog eens uitvoerig en tot in de puntjes het programma dat, volgens de richtlijnen van Rafles, vandaag zou worden afgewerkt. De Grote Onbekende was inderdaad van oordeel, dat niet langer kon gewacht worden met de uitvoering der plannen, daar anders de tegenpartij wel eens lont zou kunnen ruiken en roet in het eten gooien.

Juist wilden de drie vrienden van tafel opstaan, toen een zestal gewapende mannen de haast geheel verlaten eetzaal binnentraden en onmiddellijk het tafeltje van Rafles en zijn metgezellen omringden. De Grote Avonturier die met een lichte spottlach om de mond opkeek, begreep onmiddellijk de toestand, toen hij in een der woest naar hem blikkende mannen de sheriff herkende aan zijn insigne. Deze wendde zich op een toon die aan duidelijkheid niets te wensen liet tot Rafles en vroeg:

— U is zeker Templar?

— Ik ben Templar voor mijn vrienden, maar voor u nog altijd mister Templar, antwoordde Rafles met een koude klank in zijn stem, die de andere niet veel goeds voorspelde.

— En wat wilt U van mij?

— Dat zal ik U zeggen, blafte de sheriff nijdig. U heeft de laatste dagen, samen met enkele onguere elementen een complot beraamd om onze stad op stellen te zetten; als sheriff is het mijn taak dergelijke dingen te verhinderen en ik geef U een uur tijd om Sunrise te verlaten.

Rafles dacht bliksemsnel na. Het ontijdig optreden van de sheriff bracht zijn plannen deerlijk in de war; hij had echter geen zin om datgene wat hij begonnen was, stop te zetten en allerminst had hij lust om aan het bevel van de sheriff te voldoen. Daar er zoveel mensen bij betrokken waren, was het niet verwonderlijk dat een deel van zijn plannen was uitgelekt. Hij legde zijn hand kalmerend op de arm van James, die, bij het horen der woorden van de sheriff, rood van drift was geworden en op het punt stond recht te springen.

Onder de druk van Rafles' hand, kalmeerde de reus enigszins en de grote avonturier die begreep dat er voorlopig met geweld niets was te winnen, daar er kans bestond dat ze, bij het minste teken van verzet, zouden worden neergeschoten, boorde zijn koele blik in de ogen van de sheriff en zei langzaam:

— En wanneer ik nu geen lust heb om te vertrekken? Ik vind het hier een heel aardig stadje en de mensen zijn buitengewoon voorkomend, vooral de politiemannen van uw slag.

Neen, neen, ik denk er niet aan de eerste dagen te vertrekken, want ik heb een voorgevoel dat ik mij hier kostelijk ga amuseren.

— Dat denk je maar, makker, siste de sheriff, die zijn voorgewende beleefdheid geheel liet varen en wiens gelaat een botte grijns van woede verkreeg.

— Wanneer ik eenmaal met je klaar ben, zul je nog wel anders piepen!

— Denk je dat? vroeg Rafles spottlachend, en hoe stel je je dat dan wel voor?

— Dat zul je direct zien, zei de sheriff en gaf de mannen die hem vergezelden een wenk. Deze trokken hun revolver en richtten die op Rafles en zijn vrienden.

— En nu, vervolgde de sheriff, daar je je verzet hebt tegen de bevelen van een ambtenaar in functie, ben ik verplicht je in arrest te stellen, tot de rechtbank over je uitspraak heeft gedaan.

Terwijl de sheriff die woorden uitsprak, had Rafles zich vlug tot Charles gewend en hem enkele woorden toegefluiserd in een soort bargoens dat beide vrienden voor dergelijke gelegenheden gebruikten.

Daarna richtte de Grote Onbekende zich uit zijn stoel op, keek met een trek van vermaak op het gelaat naar de sheriff en diens mannen en zei:

— Voor het ogenblik win je, sheriff, maar ik kan je wel verzekeren dat je handelwijze je binnenkort meer zal spijten, dan je ooit voor mogelijk zou kunnen houden.

— All right, zei de sheriff bars, we zullen zien of je zoveel praatjes zult blijven verkopen.

Het volgende ogenblik speelde zich met ontzettende snelheid een klein drama af. Een der helpers van de sheriff had de brutaliteit om Rafles ruw tegen de schouders te stoten, op hetzelfde ogenblik en met een bliksemsnelle beweging die door geen der aanwezigen kon worden gevolgd, belandde de vuist van Rafles met een harde, droge klap op de kaak van de uitdager, het hoofd van de man vloog omhoog

alsof het door een stoomhamer werd getroffen en het leek alsof de man enkele centimeters van de grond werd opgetild, om daarna met een luide plof op de grond terecht te komen, een paar tafeltjes in zijn val meeslepend.

De sheriff en zijn helpers stonden nog verbouwereerd toe te kijken, toen Rafles volmaakt kalm en met een beminnelijkheid, alsof er niets gebeurd was, zich tot het troepje richtte:

— Ziezo, heren, ik hoop dat deze verwittiging door jullie ter harte zal worden genomen, opdat ik niet verplicht zou zijn de demonstratie nog eens te herhalen! Het feit dat ik jullie toesta mij als jullie gevangene te beschouwen, wil nog niet zeggen dat ik er prijs op stel door jullie smerige vingers te worden aangeraakt.

De sheriff, nadat hij van zijn verbazing bekomen was, braakte een stroom van vloeken en verwensingen uit, maar blijkbaar had hij toch respect voor de man die op dergelijke doeltreffende wijze van zijn vuisten gebruik wist te maken. Zijn helpers bleken van hetzelfde oordeel, want ofschoon zij gewapend waren, toch voelde geen hunner lust om tot handtastelijkheden over te gaan. En met de sheriff voorop, vertrok het cordon politiemannen, Rafles in hun midden medevoerend, terwijl de neergeslagen assistent moeizaam was rechtgekrabbeld en verdwaasd over zijn pijnlijke kaak wrijvend, achteraan hinkte.

*
*
*

In overeenstemming met het bevel van Rafles hadden Charles en James zonder het minste protest hun vriend door de gerechtsdienaars naar de gevangenis laten voeren; bij het heengaan had de Grote Avonturier nog een veelbetekenende blik met Charles gewisseld, als wou hij hem op het hart drukken zich stipt volgens de gegeven instructies te gedragen. Het had de jonge man heel wat moeite gekost om James, in wiens ogen moord en doodslag stonden te lezen, van een onbesuisd optreden te weerhouden. Slechts het feit dat zijn meester uitdrukkelijk bevel had gegeven om zich van elke handeling te onthouden, had de reus wrokkend en met gebalde vuisten doen toezien hoe deze meester als een gemene boef werd opgeleid. Pas echter was het groepje verdwenen of James kon de spanning niet langer

meer verdragen en gaf uiting aan zijn misnoegen door het lozen van een serie **krachtlieden**, die hij slechts in zeldzame omstandigheden op de tong nam. Toen hij min of meer was uitgeraasd en zijn hart enigszins gelucht had, wendde hij zich tot de jonge man en vroeg nog stotterend van woede :

— Mijnheer Charles, moeten wij dit schandaal nu maar rustig laten gebeuren zonder er iets tegen te doen ?

— Stel je gerust, James, het zal niet zo heel lang duren of Zijn Lordschap is weer in ons midden. Wij hebben niet anders te doen dan zijn bevelen zo stipt mogelijk uit te voeren, zodat de sheriff en zijn bende schakmat worden gezet.

— Zeg dan maar vlug wat er te doen is, zei James op wraakgierige toon, en ik hoop maar dat ik hierbij gelegenheid krijg die schurk van een sheriff alles dubbel en dik betaald te zetten !

— Ik geloof niet, antwoordde de jonge man met een glimlach, dat het ons aan gelegenheid zal ontbreken om die hyena's loon naar werken te geven. Wat wij nu in de eerste plaats te doen hebben is Messiaen op de hoogte te brengen, zodat hij de andere mannen kan waarschuwen. En vervolgens dient er gezorgd te worden, dat alle punten van het programma, zoals het door zijn Lordschap werd opgesteld, met de meeste nauwkeurigheid worden afgewerkt ; wanneer wij eenmaal zover zijn, zullen de sheriff en zijn helpers nog heel weinig in de pap te brokken hebben.

Het werd voor beide mannen een dag van koortsachtige inspanning en ononderbroken arbeid, maar tegen het vallen van de schemering was het alles in zoverre klaar gekomen dat de laatste acte kon beginnen en het wachten alleen nog was op de held van het verhaal, hier Rafles, die in de gevangenis welke zich naast het kantoor van de sheriff bevond zat opgesloten. In de loop van de dag had een eigenaardige onrust zich van de bewoners van de stad meester gemaakt. In de namiddag waren op alle drukke punten van «Sunrise» op geheimzinnige wijze aanplakbiljetten opgedoken, welke op schuttingen en gevels van bars en winkelhuizen werden aangebracht en waarop in zwarte, in 't oog springende drukletters te lezen stond : «Sunrise is in handen van een dievenbende»; «Wie steelt onze

claims ?»; «De sheriff laat zich omkopen » en dergelijke meer.

Heel spoedig gonsde de stad als een reusachtige bijenkorf en overal werden op geheimzinnige toon fluisterende gesprekken gevoerd. Een paar van de meest slecht befaamde saloons en speelzalen, hadden haastig hun deuren gesloten, toen op een gegeven oogenblik de aanwezige gouddelvers het personeel luidruchtig begon te beschimpen. Het was duidelijk dat de spanning haar hoogtepunt had bereikt en slechts een enkele vonk nodig was om het vuur aan de lont te brengen. In een handomdraai had de sheriff het aantal zijner helpers vervijfdubbeld en voortdurend doorkruisten zwaar bewapende patroeljes de stad, die vooral hun werk hadden met het afrukken der aanplakbiljetten, die echter haast onmiddellijk en op geheimzinnige wijze werden vervangen.

Samen met enkele van zijn kornuiten, had de sheriff bij de twee plaatselijke drukkerijen, waar op een ouderwetse, kreupele handpers, de twee weekblaadjes welke Sunrise rijk was, werden gedrukt, een inval gedaan. Het onderzoek was echter zonder resultaat gebleven, want zowel de eigenaars als de werklui van de krantjes, zwoeren bij hoog en bij laag dat ze niet verantwoordelijk waren voor het drukken der bewuste aanplakbiljetten. De sheriff kon niet uitmaken op welke van de twee kranten hem leugens werden opgedist, want de een of de ander moest de biljetten alleszins hebben gedrukt ; derhalve nam hij, en dit zonder zich aan enig protest te storen, de drastische maatregel dat, zolang de stad niet rustiger was geworden, de beide zaken zouden gesloten blijven en onder bewaking gesteld.

Tevergeefs maakte de sheriff zichzelf het verwijt, naast Templar, ook niet diens beide metgezellen eveneens achter slot en grendel te hebben gezet. Hij begreep dat niemand anders dan zij schuld droegen aan de gebeurtenissen der laatste uren, doch ofschoon hij de stad zo grondig mogelijk had doen afspeuren, was er geen enkel spoor der beide mannen te vinden geweest.

Het netelige van de toestand was ook, dat de nieuwe helpers die de sheriff gedwongen was geweest tot assistenten te benoemen, voor het grootste deel ongunstig bekend staande individuen waren die de naam hadden, leden te zijn van een bende desperado's. Hierdoor waren een groot deel der inwoners, die zich tot dan toe neutraal hadden gehouden, tot het

kamp der oproermakers overgegaan, zodat de positie van de sheriff met het uur hachelijker werd en de uitdagende houding der oproerige gouddelvers van lieverlede dreigender vormen aannam.

Een bespreking tussen de town-major, de officier van justitie, de sheriff en een paar leden van de groep die sinds enkele tijd het geknoei met de claims was begonnen, liep uit op een hooglopende ruzie, waarbij de aanwezigen om beurten elkaar de schuld der onlusten aanwreven.

Een der mannen had het plan geopperd om «dien Templar» zoals hij zich uitdrukte, zonder vorm van proces «neer te knallen». Daar tegen had de sheriff zich vloekend verzet, beweerend dat, wanneer men dit deed en de zaak uitlekte, de gouddelvers op gruwelijke wijze wraak zouden nemen en «Sunrise» in een oogwenk in een slagveld zou veranderd zijn. Tenslotte werd de bijeenkomst in volledige wanorde opgeheven en te oordelen naar de gezichten, zou het niet onmogelijk zijn dat een paar leden van het gezelschap het zekere voor het onzekere zouden nemen en met stille trom uit het gouddelverskamp verdwijnen, vooraleer de nacht was gevallen.

Geen der mannen, die tot nu toe tot de heersers van «Sunrise» hadden behoord, kon zich voldoende realiseren dat één man zoals die Templar in staat was geweest om een dergelijke ommekeer bij de inwoners der stad te bewerken, als zich op het ogenblik voordeed. Zij begrepen niet dat door hun handelwijze, die steeds driester was geworden toen ze bemerkten dat ze weinig of geen tegenstand van de bevolking ondervonden, bij vele mensen onbewust een antipathie tegen hen was ontstaan, die slechts een aanleiding nodig had om zich te demonstreren. En zij begrepen nog minder dat het grote succes van elke omwenteling niet zo zeer afhankelijk was van de leiders ervan, maar voor het grootste gedeelte mogelijk werd gemaakt doordat de bevolking wars was van de oude machthebbers en hun handelwijze. Want een revolutie heeft eerst dan kans op volledig welslagen, wanneer zij reeds latent in de ziel van het volk aanwezig is, iets wat reeds herhaaldelijk door de feiten werd bewezen.

Het feit dat Rafles zich in de gevangenis bevond, kon aan de loop der gebeurtenissen niets meer wijzigen, iets wat de sheriff en zijn kornuiten, indien ze intelligent genoeg waren

geweest, zeker zouden begrepen hebben. Van het ogenblik dat Rafles de betrokken gouddelvers duidelijk de toestand had doen inzien en hun het middel aan de hand had gedaan om het al of niet gerechtvaardigde rechtsgevoel der massa op te wekken, was de strijd in «Sunrise» reeds beslecht en zouden de gebeurtenissen die de toestand tot een feit zouden maken, daarvan slechts het logische en onafwendbare gevolg zijn.

Zodra dan ook het duister ingevallen was, waren de poppen in «Sunrise» aan het dansen.

Al de ingehouden hartstochten van een menigte die zich al te lang had moeten onderwerpen aan de wil van enkele aasgieren, kwamen plots los en als eerste in de rij, vielen verschillende verdachte saloons en speelzalen ten offer aan de vernielzucht der opgezweepte gemoederen.

Bijna alle betrokkenen immers hadden in die gelegenheden een groot deel van hun met hard zwoegen veroverd goud zien verdwijnen en de haat die hierdoor in hun onderbewustzijn was ontstaan, kwam nu tot uiting. De mannen van de sheriff, ofschoon haast alle zonder uitzondering gewetenloze bandieten en ervaren scherpshutters, werden, voor zover ze hun heil niet in de vlucht zochten, zonder meer onder de voet gelopen, zonder van hun wapens doeltreffend gebruik te kunnen maken.

Het rumoer dat in de stad heerste, drong ook door in het kantoor van de sheriff, waar de dienaar der wet zich in gezelschap van de officier van justitie en de town-major, met bleek, vertrokken gezicht naar het stilaan naderbij komend tumult luisterde. Geen der mannen dorst het nog te wagen, hoe graag ze dan ook de stad zouden verlaten hebben, een voet buiten te zetten, daar ze heel goed wisten onmiddellijk te worden opgemerkt en zonder pardon op de meest gruwelijke wijze afgemaakt. Het kantoor bood hen nog enige veiligheid en ze hoopten, ofschoon met zeer twijfelachtige gevoelens, zolang tegen de woeste bende stand te kunnen houden, tot de grootste razernij zou geluwd zijn en de waakzaamheid der gouddelvers zodanig verzwakt, dat de kans op ontsnapping mogelijk bleek.

Het was op het ogenblik dat de drie mannen met ingehouden adem en een verstarde uitdrukking in de ogen, naar een steeds luider en luider wordend geraas dat vlug naderbij

kwam, luisterden, dat de verbindingsdeur die het kantoor met het aanpalende gevangenisgebouwtje verbond, geruisloos werd geopend; nog voor het verbaasde en beangstigde trio zich de werkelijkheid gerealiseerd had, verschenen Rafles, Charles en James in het kantoorvertrek en terwijl Rafles nonchalant met een dreigend uitzierende revolver speelde, wendde hij zich tot de man die hem nog geen tien uur geleden naar de gevangenis had gebracht en zei met een spottende uitdrukking op het gelaat en een geamuseerde blik in de ogen :

— Zoals je ziet, mijn beste man, is het verkeerd de dag te prijzen voor de avond gevallen is. En als ik jou was mister sheriff, zou ik maar alvast naar een ander baantje uitkijken, liefst zover mogelijk hier uit de buurt verwijderd, want in de eerstvolgende uren zal «Sunrise» een ongezonde plaats blijken te zijn voor mensen van jouw slag !

De sheriff slikte een paar malen zenuwachtig en bevochtigde zich de lippen met de tong, doch was niet in staat een woord uit te brengen. En het volgende ogenblik keek hij op een reusachtige vuist welke hem door James onder de neus werd geduwd, terwijl de anders zo goedhartige kolos gromde :

— Verroer vooral geen vin, mannetje, of ik keer je binnenste buiten, zodat je smerige ziel voor iedereen zichtbaar wordt !

En terwijl James en Charles de drie mannen die, totaal onthutst over het verloop der gebeurtenissen, zich zonder verzet lieten ontwapenen en knevelen, stapte Rafles op de stevig gebaricadeerde deur toe, ontgrendelde haar en wierp ze wagenwijd open, juist op het ogenblik dat een troep gouddelvers onder de leiding van Messiaen tot op een twintigtal schreden genaderd was en aanstalten maakte om het gebouw te bestormen.

HOOFDSTUK V.

WAARIN DE ROLLEN WORDEN OMGEKEERD.

De volgende morgen vertoonde Sunrise een feestelijke stemming ; de machtsgreep van de gouddelvers had, mede door het gepaste op-

treden van Rafles en zijn vrienden, een volledig succes gekend ; en iedereen die maar van ver of nabij te lijden had gehad van het

willekeurige optreden van de sheriff en zijn handlangers, en dat aantal was legio, had het gevoel alsof een zware last van zijn schouders was genomen.

Het was dan ook vanzelfsprekend dat niet alleen de gouddelvers, maar alle inwoners van de stad het gebeuren feestelijk wilden vieren. De onstuimigheid en de woede waarmede de muiters beziel waren geweest, had plaats gemaakt voor vrolijkheid en een zekere trots. De saloons en drankgelegenheden welke in de furie van de vorige avond van vernietiging waren gespaard gebleven, omdat hun eigenaars zich niet met ontoelaatbare praktijken hadden opgehouden, waren stampvol en ook de hoofdstraat van het gouddelverskamp wemelde van «feestvierders».

Het mocht een wonder heten dat de gebeurtenissen van de vorige dag zo betrekkelijk weinig schade, zowel aan materiaal als aan mensenlevens had gekend; slechts een tiental saloons en speelhuizen waren door de opgehitste gouddelvers grondig vernield, terwijl de eigenaars en de bedienden ervan zich in de verwarring uit de voeten hadden kunnen maken. Ook de helpers van de sheriff, op een viertal na die de gouddelvers op revolverschoten hadden onthaald, hadden hun heil kunnen zoeken in de vlucht en waren waarschijnlijk reeds ver uit de buurt van Sunrise.

Dat er zo weinig bloed was gevloeid, was zonder twijfel te danken aan het ingrijpen van Raffles en aan de hulp die Messiaen en zijn troep hieraan hadden verleend.

Toen Raffles de vorige avond de deur van het sheriff-kantoor had geopend en de luid joelende gouddelvers in enkele woorden de gevangenneming van de sheriff, de town-major en de officier van justitie had bekend gemaakt, werd hij door de toegestroomde menigte stormachtig toegejuicht, terwijl Messiaen en zijn mannen in koor de roep hadden aangeheven:

— Templar shëriff ! Templar sheriff !

Een kreet die onmiddellijk door de honderdkoppige menigte werd overgenomen.

Raffles had glimlachend de handen opgeheven en afwerend het hoofd geschud, doch dit had geen ander gevolg dan dat de menigte haar wekroep nog met meer nadruk had geuit. Tenslotte, en dit vooral op aandringen

van Messiaen, had Raffles aan de algemene eis toegegeven en werd hem door Bob, dit onder oorverdovend vreugdegeschreeuw en gefluit der menigte, de zilveren sheriffster op de borst gespeten, een gebeurtenis die Charles een gegrom van diepe verontwaardiging ontlokte, doch totaal verloren ging in het oorverdovend tumult der opgetogen gouddelvers.

De twee grote redenen waarom Raffles tenslotte dit officiële ambt had aanvaard en die hij zich dan ook ogenblikkelijk gerealiseerd had, waren ten eerste dat hij hierdoor gelegenheid kreeg zo vlug mogelijk de orde in Sunrise te herstellen en ten tweede omdat hij als sheriff, gemakkelijker de mannen achter de schermen zou kunnen opsporen die, meer nog dan de sheriff en de rest, er schuld aan droegen dat Sunrise onder een soort terreur had geleefd.

Het eerste dat Raffles dan ook gedaan had, was Messiaen en een troep uitgezochte gouddelvers, die om hun rechtschapenheid bekend stonden, met een soort ordedienst in de stad te belasten, nadat de grote avonturier de menigte enkele woorden had toegesproken en haar aangemaand had, vermits de stad nu bevrijd was van de meest verderfelijke elementen, zich van verdere wanordelijkheden te onthouden. Bij de meeste aanwezigen vond deze oproep tot kalmte een gunstig gehoor, terwijl daarenboven een blik op de mannen van Messiaen, welke aangeduid waren om de orde te handhaven, de minder enthousiast gestemde aanwezigen tot nadenken bracht.

Vervolgens had Raffles een kleine delegatie van gouddelvers bij zich ontboden om te beslissen over het lot der gevangenen, die intussen de plaats van Raffles waren gaan innemen en in het bijgebouw zaten opgesloten.

De grote overredingskracht van Raffles en niet minder de populariteit die hij zich op een paar uren had weten te veroveren, droegen er vooral toe bij om verder bloedvergieten te voorkomen. De gouddelvers die er in den beginne op gestaan hadden dat de sheriff en zijn kornuiten zouden worden opgeknoopt, verzoenden zich tenslotte met het standpunt van de nieuwbakken sheriff, die erop aandrong dat de mannen smadelijk uit de stad zouden gewezen worden en hun terugkeer op straffe des doods verboden.

Nadat al deze zaken geregeld waren en Messiaen met zijn mannen hun patroeljetocht in

Sunrise hadden aangevat, keerde laat in de nacht de rust weer over het stadje, zodat Raffles en zijn vrienden zich met een gerust gemoed naar hun hotel konden begeven. Eerst hier vond de Grote Onbekende, onder het nuttigen van een stevig eetmaal, waarvan hij sinds meerder uren was verstoken gebleven, en dat opgediend werd door een van vleierij overvloeiende Bellini, gelegenheid om Charles en James geluk te wensen voor hun geslaagd optreden en het nauwkeurig uitvoeren van de gegeven instructies, terwijl hij ook door beide mannen nader werd ingelicht over de wijze waarop zij er geslaagd waren in de gevangenis binnen te dringen en de gevangenisbewakers onschadelijk te maken. Heel veel moeite had zulks niet vereist en vooral de grote lichaamskracht van James was hier goed te stude gekomen. Van zodra de gouddelvers aan het muiten waren geslagen en de helpers van de sheriff meer dan hun handen vol hadden gekregen, waren beide vrienden, die tot dan toe in het kamp van Messiaen waren verborgen gebleven en van daaruit de actie der gouddelvers hadden geleid, onder het beschermend duister naar de gevangenis getogen. Met de meeste omzichtigheid waren ze het bijgebouwtje langs de achterkant genaderd en een kort onderzoek door Charles ingesteld had de jonge man onmiddellijk een plan aan de hand gedaan om met kans op welslagen in de gevangenis door te dringen. Door James als een veertje in de hoogte gelicht, had de jonge man kans gezien zich aan de dakrand omhoog te hijsen om vervolgens met behulp van een paar zeer handige instrumenten uit de rijk verzamelde verzameling van Raffles, het valluik te forceren, dat toegang verleende tot het inwendige van het gebouw.

Het overige was nog slechts kinderspel geweest; met een handige beweging had Charles de zijden touw ladder, dat deel uitmaakte van zijn uitrusting, ontrold, de haak ervan stevig aan de rand der gemaakte opening bevestigd, terwijl hij het andere eind aan James toewierp, die lenig als een akrobaat zich op zijn beurt op het dak hees. Met de meeste omzichtigheid waren beide mannen door het open luik gegleden, waaronder zich een smalle trap bevond, die naar beneden leidde. Het schemerige licht afkomstig uit een vertrekje waar twee hulpsheriffs doende waren een heel arsenaal van wapens en munitie voor een eventueel beleg der gevangenis klaar te leggen, was een voldoende aanwijzing voor beide mannen waarheen ze hun schreden in de eerste plaats dienden te richten. Als een reus-

achtige, dreigende god der wrake, was James het vertrekje binnengevallen, en vooraleer de verbaasde dienaren der wet gelegenheid hadden gevonden hun opengevallen monden weer te sluiten, had de reus hen met één ruk van zijn machtige armen naar zich toegehaald en hun hoofden zo ruw met elkaar in aanraking gebracht dat de beide slachtoffers van deze onheuse behandeling onmiddellijk in een ontfermende zwarte vergetelheid verzonken.

Daarna was het een klein kunstje geweest, om met de sleutels welke een der bewakers op zich droeg, de deur van Raffles' cel te openen.

Toen Charles zijn relaas, dat af en toe door een instemmend gebrom van James was bevestigd geworden, had beëindigd, keek Raffles de jonge man even onderzoekend aan. Een jarenlange omgang met zijn jongere vriend had de grote avonturier geheel vertrouwd gemaakt met diens temperament en elke gemoedstoestand las hij van diens gelaat af als van een open boek. De af en toe lusteloze toon waarop de jonge man gesproken had, maakte het Raffles duidelijk dat zijn metgezel door een of andere oorzaak uit zijn humeur was gebracht.

De Grote Onbekende, die wel begreep wat de aanleiding ertoe was, doch het niet nodig oordeelde daarvan blijk te geven, wendde zich inwendig geamuseerd en met een lichte twinkeling van spot in de ogen tot de jonge man :

— Vergis ik mij, mijn beste Charles, maar het lijkt me of je over een of ander ontstemd bent!

De jonge man, rood wordend als een betrapte schooljongen, bromde slechts een onverstaanbaar antwoord.

Raffles die dergelijke reactie half en half verwacht had, hief quasi-dreigend zijn wijsvinger op en zei op half-schertsende, half-ernstige toon :

— Nee, nee, Charles, je moet niet trachten te ontwijken. Ik zie duidelijk dat er iets je dwars zit! Komaan, vertel op, wat scheelt je?

De aangesprokene, die zich door de woorden van de Grote Onbekende in het nauw gedreven voelde, hief plotseling met een ruk het hoofd op en zonder notitie te nemen van de spotlichtjes die in Raffles' ogen blonken, antwoordde hij op onwillige toon :

— Nou, als je er dan absoluut op slaat dan

wil ik het je wel vertellen ; je weet, John, dat ik in alles steeds aan je zijde sta, maar ik vind dat je de grap toch té ver hebt doorgedreven door dat belachelijk ambt van sheriff in dit van god verlaten oord te aanvaarden. Ik begriep werkelijk niet wat je bezielde heeft en ik vraag me te vergeefs af waartoe dit alles moet leiden !

— Ik vind het lang nog zo kwaad niet, zei Rafles, terwijl hij als peinzend de hand over het hoofd streek.

— Kun je je het gezicht voorstellen van Marlowe wanneer hij dit avontuur ooit mocht vernemen ?

— Ja, zei Charles gemelijk, als je het helemaal als een grap gaat beschouwen, dan ken ik er wel net zo goed het zwijgen toedoen ! En de jonge man trok zich in zichzelf terug als een egel die zijn pennen opzet bij een of andere onaangename ontmoeting.

Rafles kon nog met moeite zijn ernst bewaren. Het lag helemaal niet in de bedoeling van de Grote Avonturier om het sheriffschap langer uit te oefenen dan noodzakelijk zou blijken. Alvorens echter Charles op dat punt gerust te stellen, wilde hij toch nog eerst even op de ingeslagen weg voortgaan en vervolgde daarom op een toon als vond hij de idee zelf niet onaantrekkelijk :

— Stel je voor, Charles, dat, wanneer je later ooit je mémoires zou gaan schrijven, je mij tenslotte toch nog als een sympathieke gezeten burger zou kunnen uitbeelden, die, zijn misdaden betreurend, in een vergeten hoekje van de wereld zijn zelfrespect tracht terug te winnen, door het plichtsgetrouw uitoefenen van het eerzaam baantje van sheriff. Zulk een einde zou waarlijk deugd doen aan het hart van de kleinburgerlijke zielen, die het geheim schijnen te bezitten om het leven op onze planeet zo onmenselijk saai te maken ; en het voordeel ervan zou zijn dat jouw gedenkschriften met succes zouden kunnen wedijveren met deze uitzonderlijke geestesproducten van Rafaël Sabatini, wiens helden zo vol overgave als bloeddorstige zeerovers hun loopbaan beginnen, maar door de onmisbare, beeldschone maagd met een tedere, smachtende blik op het pad der deugd worden teruggebracht en tot meerdere glorie van Engeland hun leven eindigen als onkreukbaar gouverneur van een der vier wingewesten en als een schitterend voorbeeld voor de schoolgaande jeugd van wat moed en heldendeugd ver-

mogen ! Alleen wordt voor deze laatste gelegenheid de rol der edele jonkvrouwe, mitsgaders haar smachtende, verleidelijke blikken, bescheiden op de achtergrond gehouden, dit om eventuele verkeerde conclusies bij de «hoop der natie» verwijderd te houden.

Charles, die uit deze tirade begreep dat zijn vriend hem enkel maar wat had willen plagen, glimlachte nu op zijn beurt, terwijl Rafles lachend zei :

— Ik betwijfel sterk of jij ooit wel eens zult veranderen, Charles ; ik hoop echter dat je niet in ernst hebt gelooft dat dit baantje van sheriff me werkelijk aantokte, want dan zou ik moeten geloven dat de sporen van de ouderdom zich duidelijk in mijn handelingen afspiegelen.

En om de jonge man volledig gerust te stellen vertelde Rafles hem de reden waarom hij op de wens der gouddelvers was ingegaan en verzekerde aan Charles ten overvloede dat hij zijn sheriff-baantje binnen zeer korte tijd aan iemand anders zou overdragen.

Rafles had deze woorden doen vergezellen van een hartelijke klap op de schouder van Charles, waarna de drie mannen zich naar hun kamer begaven om van een welverdiende rust te genieten.

De nacht was zonder verder stoornis voorbijgegaan en na het ontbijt waren Rafles en zijn vrienden naar het sheriff-kantoor getogen waar Rafles zich in zijn nieuwe hoedanigheid had geïnstalleerd. Tegen de zin van Charles in, had de grote avonturier zijn beide vrienden zonder formaliteiten tot hulp-sheriffs aangesteld ; zoals altijd, had James dit in tegenstelling met Charles, geen enkel bezwaar geopperd tegen het nieuwe baantje waarmee hij werd begiftigd. Voor hem was alles wat zijn meester deed niet vatbaar voor critiek, en de grote bewondering welke hij Rafles toedroeg belette de reus om het even welke opmerking te maken, hoe vreemd anderen soms ook het gedrag van de Grote Onbekende zouden gevonden hebben.

Zoals Rafles met Messiaen de avond te voren nog had afgesproken, waren de drie gevangenen, welk de dag te voren nog officieel de wet in Sunrise hadden vertegenwoordigd, door de mannen van Bob een heel eind te paard buiten de stad gebracht, terwijl hun tot afscheid de raad werd gegeven zoveel mogelijk gebruik te maken van de nachtelijke duister-

nis om de afstand tussen hen en Sunrise zo groot mogelijk te maken. Verder werd hun oo knog megedeeld dat ze in Sunrise als vogelvrij verklaard beschouwd werden en wanneer ze het zouden wagen in de stad of in de omgeving daarvan nog ooit te vertonen, ze zonder vorm van proces door eenieder zouden mogen worden neergeschoten.

De drie mannen bevonden zich ongeveer een uur in het kantoor en de voorlopige inspectie van Rafles en Charles van een aantal documenten, welke zich in de lessenaar van de sheriff bevond, had hun toegelaten reeds al de namen te ontdekken der gouddelvers, welke op een of andere wijze het slachtoffer waren geworden van de slinkse practijken van de sheriff en zijn handlangers ; vor zijn deel had James opdracht gekregen alle wapens en munitie welke in het bijgebouw aanwezig waren, mistgaders alle ander materiaal te controleren en hun staat van bruikbaarheid vast te stellen.

— Dat is dan tenminste iets nuttigs, waarschijnlijk het enige — had Rafles glimlachend gezegd gezegd. — waarvoor mijn opvolger mij dankbaar zal kunnen zijn !

Beide vrienden waren juist met hun eerste overzicht klaar gekomen, toen, na een bescheiden kloppje de deur geopend werd en een man op de drempel verscheen wiens uitzicht het midden hield tussen een boekmaker met een drukke praktijk en een kleinsteds bankdirecteurtje. De bezoeker wendde zich dadelijk met een ondubbelzinnig enthousiasme tot Rafles, op wie hij met uitgestrekte hand afstevende, een joviale glimlach om de lippen, terwijl hij zei :

— Ha ! daar hebben wij dus onze beroemde, nieuwe sheriff ! Wel mister sheriff, ik ben verheugd kennis te kunnen maken met u, de man aan wie alle eerlijke inwoners van «Sunrise» zoveel verschuldigd zijn ; het is me werkelijk een genoegen de tolk te mogen zijn van onze nijvere medeburgers, wier dank ik u nogmaals wil betuigen !

De stem van de man was tijdens deze toespraak met een paar octaven gezwollen en voóraler Rafles gelegenheid had gevonden de woordenstroom te stuiten, ging de man op hoogdravende toon verder :

— Waarlijk, mister sheriff, wat u gister avond gedaan heeft, is meer dan buitengewoon en ik kan nog bijna altijd niet geloven dat

«Sunrise» eindelijk een wet zal bezitten, die niet langer een bespotting is van alle eerlijkheid. Met één slag heeft u zich de bewondering en de aanhankelijkheid van heel «Sunrise» verworven, en dat, mister sheriff, is iets wat geen man vóór u, zelfs ik niet, ooit heeft kunnen bereiken.

De meer dan welbespraakte spreekbuis van «Sunrise» pauseerde even om op adem te komen, gelegenheid waarvan Rafles vlug en dankbaar gebruik maakte om de man in de rede te vallen :

— Ik dank u, mister eh..... voor uw attentievolle woorden welke zozeer vleiden zijn, dat ook grote staatslieden aan hun charme ervan, niet zouden vermogen te weerstaan. Maar als ik dus goed begrepen heb, ging Rafles verder, enigszins geamuseerd over de situatie, is u dus de officiële vertegenwoordiger van de bevolking hier, een soort afgevaardigde die mij op bescheiden wijze de dank van «Sunrise» komt overmaken, of vergis ik mij, mister..... eh..... Hoe was de naam ook weer ?

Rafles had er helemaal geen bedoeling mede, toen hij enigszins een loopje nam met de overdreven woordenkramerij van zijn bezoeker ; in feite vond hij de man niet helemaal antipathiek, doch hij hield er niet van, het middelpunt te zijn van vleierij, hoe goed bedoeld de woorden dan ook mochten klinken. Zijn doortastend optreden in «Sunrise», was vooral te wijten geweest aan een impulsieve drang tot rechtvaardigheid ; als ongevenaard vrijbuitersamenleving, die reeds zoveel slachtoffers had gemaakt, zoveel brandkasten had geplunderd en juwelen geroofd, was Rafles in de grond een onverbeterlijke hervormer. De lui die hij als slachtoffer koos, waren ofwel zelf oplichters of mensen die hun rijkdommen op wraakroepende wijze misbruikten, ofwel door hun hemelgerende gierigheid en schraapzucht, ofwel door hun wraakroepende ijdelheid. Steeds echter werd Rafles in zijn handelingen geleid door een geest van sportiviteit en fair-play en nooit zou hij het toelaatbaar hebben geacht, iemand te beroven van iets wat door noeste arbeid was verwezenlijkt.

De bezoeker was een ogenblik perplex bij de woorden van Rafles, maar spoedig hervatte hij zich en, ofschoon nog enigszins aarzelend, antwoordde hij :

— Excuseer mij, mister sheriff, dat ik zo

vergeetachtig was : ik ben Ben Revers, directeur van de «Sunrise»-bank en voorzitter van het gouddepositosyndicaat. Ik had wel geen opdracht ertoe, maar ik meende toch te kunnen spreken uit naam van de ganse bevolking om u te danken...

Raffles, die een herhaling vreesde van de woordenstroom van daareven, hief haastig de hand op en zei vlug :

— Uitstekend, mijnheer Revers, en ik ben verheugd kennis met u te maken, misschien kunt u me ook nuttige inlichtingen geven, want hoezeer de bevolking zich dan ook mag verheugen over het verdwijnen van de sheriff en zijn handlangers, toch geloof ik dat mijn werk nog maar voor de helft is gedaan.

Revers keek de spreker onbegrijpend aan, terwijl hij het hoofd schudde :

— Ik geloof, mister sheriff, dat ik u al van heel weinig nut kan zijn. Het werk op de bank belet mij voor het grootste deel in contact te komen met de bevolking hier. Maar u zei, dat uw werk nog maar half klaar was, indien ik niet onbescheiden ben, mag ik u dan vragen wat u daarmee bedoelt ?

— Och, antwoordde Raffles schouderophalend, schenk maar niet te veel aandacht aan mijn woorden. Het was meer een impuls van mij, daar ik bijna niet kan geloven dat, buiten de sheriff en zijn handlangers, niemand anders bij deze zaak betroekkn was.

— Maar dat had u toch kunnen vragen aan de sheriff, die moest daarvan dan toch op de hoogte zijn, wierp Revers op.

Raffles schudde ontkennend het hoofd :

— Spijtig genoeg was dit niet zo, maar enfin, misschien kom ik er nog wel achter.

— En is u er zeker van, hield de bankdirecteur aan, dat nog andere mensen bij het complot betrokken waren ? Indien het werkelijk zo moest zijn, dan kan ik u misschien lóch helpen, indien u mij een paar aanwijzingen zou kunnen geven.

— Wel, zei Raffles peinzend, dat is misschien geen gek idee ; kijk, Mijnheer Revers, als bankdirecteur zult u wel op de hoogte zijn van de finantieele toestand van veel uwer mede burgers, wanneer u me nu bijvoorbeeld kon zeggen welke van uw cliënten plots over een

al te hoog banksaldo beschikken, dan zal mijn onderzoek in ieder geval wat vlugger opschieten.

— Het is jammer, mister sheriff, maar ik denk dat ik u hierin zal moeten teleurstellen, in een stad als Sunrise wisselen de fortuinen van de ene dag op de andere en het merendeel van mijn cliënten is de ene dag rijk en de volgende dag arm, en omgekeerd. Er is slechts een klein aantal wier bankrekening regelmatig is en dat zijn dan meestal winkeliers en handelaars, doch hun deposito is van die aard dat voor hen alle verdenking is uitgesloten.

— Tja, zei Raffles, dat is heel erg jammer, want ik was er bijna zeker van langs die weg iets te kunnen vernemen. Enfin, we zullen dan maar op het toeval betrouwen en hopen dat de heren op een of andere wijze in de kaart laten kijken !

— Och, zei Revers, misschien vergist u zich wel en blijkt het binnenkort dat het wel de sheriff en diens kornuiten waren die verantwoordelijk zijn voor alles wat er in Sunrise gebeurd is. Het is alleen jammer dat u die mannen niet een beetje hardhandiger heeft aangepakt, dan zouden ze misschien wel wat meer hebben losgelaten !

— Misschien, zei Raffles, maar dat is een methode welke mij niet ligt ! We zullen dus maar de verdere gebeurtenissen rustig afwachten en dan zien wat er ons te doen staat.

Hierop nam de bankdirecteur afscheid en toen de deur achter hem was dicht gevallen wendde Raffles zich tot Charles en vroeg :

— Wat is jouw indruk over die mijnheer ?

De jonge man haalde de schouders op.

— Mijn inziens valt er weinig over te zeggen, John ; het lijkt me een doorsnee man te zijn, zoals de meeste mensen van zijn positie. Niet bepaald snugger, maar waat het op geldzaken aankomt zo geslepen als wat. Ik vraag me eigenlijk alleen af waarom je die man zo in het ootje hebt genomen, want ik ben er zeker van dat die kwestie met die banksaldo's jou voor geen cent interesseert ! Trouwens, wie, die iets op zijn kerfstok heeft zal zo gek zijn om zich op dergelijke wijze bloot te geven ?

— Die slag is jou, Charles, zei Raffles met een ondeugend, geheimzinnig lachje, maar juist daarom vroeg ik het.

De jonge man keek zijn vriend verbluft aan bij deze raadselachtige woorden, doch hij vreog niet verder daar hij aan de houding van Rafles wel zag dat deze geen nadere verklaring wenste te geven en op een toon waarin berusting en verontwaardiging om de voorrang streden, zei Charles :

— Soms twijfel ik er aan, John, of je de dingen helemaal doorgrondt, ofwel er heel eenvoudig maar naar raadt.

— Wel, Charles, als het voor jou hetzelfde is, laat het me dan zeggen : alle twee.

Dit was te veel voor de jonge man, met een gegrom dat duidelijk zijn verontwaardiging demonstreerde, snelde hij naar de deur en liet deze met een harde bons achter zich dichtvallen, terwijl Rafles geamuseerd door deze woedeuiting van zijn vriend, zich grinnikend over zijn lessenaar boog om de papieren verder te doorsnuffelen.

HOOFDSTUK V.

EEN SLOT DAT PAKT.

De feestelijke stemming welke Sunrise 's voormiddags had gekenmerkt, was in de late namiddag nog met enkele graden gestegen, toen een commissie, bestaande uit vooraanstaande gouddelvers en onder het voorzitterschap van Bob Messiaen, overgegaan was tot het opnieuw in bezit stellen van de gestolen claims aan hun rechtmatige eigenaars. Uit de papieren welke op het sheriffkantoor waren achtergebleven, had Rafles met bijna feillooze zekerheid kunnen vaststellen wie op onrechtmatige wijze van zijn bezit was beroofd geworden en als sheriff had het hem weinig moeite gekost het claim-office te overhalen om de eigendomspapieren opnieuw op naam der vroegere bezitters te stellen; dat had des te minder moeite gekost, daar de officieel erkende aanspraakmakers zoals Pimpernel Ary, Basket Joe en nog een paar andere, spoorloos uit de stad waren verdwenen en er voldoende getuigen waren die konden zweren dat de claims in kwestie op frauduleuze wijze in het bezit van die mannen waren gekomen.

Het is begrijpelijk dat er een geweldige uitbundigheid heerste in het kleine stadje, vooral omdat de gouddelvers die op zulke onverwachte wijze opnieuw in het bezit van hun claims werden gesteld, heel de bevolking in hun vreugderoes betrokken en een Breughellaans festijn op touw hadden gezet. Er werd reusachtig gegeten, maar vooral ongelooftlijk veel gedronken en de caféhouders maakten gulden zaken.

Rafles en zijn beide vrienden hadden een tijdje het schouwspel gade geslagen, doch weldra hadden de drie mannen zich onttrokken aan de vreugdebetuigingen der gouddelvers, te meer daar Messiaen hen verzekerd

had dat zijn mannen er wel zorg voor zouden dragen dat er geen relletjes kwamen. Trouwens, ook de gouddelvers hadden er geen zin in hun vermaak op een of andere wijze te laten vergallen, zodat het feest ongestoord doorging tot laat in de avond, tot op een ogenblik dat de drank opraakte en de krachten der feestvierders uitgeput waren; en elkeen ging naar zijn verblijf, waar sommige nog naar eigen aard en zeden het feestgedoe voortzetten.

Langzaam werd het stil in «Sunrise» en tenslotte kwam ook Bob Messiaen afscheid nemen van Rafles, terwijl hij deze mededeelde dat alles in buitengewoon goede orde was afgelopen en hij nu zijn mannen opdracht had gegeven te gaan rusten. Nog geen half uur daarna leek het stadje als totaal uitgestorven en het was op dat ogenblik dat drie gestalten zich met de meeste omzichtigheid door de duisternis voortbewogen, in de richting van de «Sunrise Corporation Bank», waarvan Revers directeur was. Ongetwijfeld moest de ligging van het gebouw goed bekend zijn aan

de drie geheimzinnige bezoekers, want zonder aarzelen liepen ze op de hoofdingang toe. Een der mannen haalde een sleutel te voorschijn, stak hem in het sleutelgat en draaide hem een paar maal om. Zonder gerucht gleed de deur langzaam open en een voor een gleden de mannen door de opening, waarna de deur weer zachtjes gesloten werd.

De bank was het enige gebouw in Sunrise dat uit steen was opgetrokken en waarvan de eerste verdieping bestond uit zware, aan de buitenkant ru wgebleven rotssteen, terwijl de bovenste helft, dat een soort tussenverdieping vormde, uit oneffen baksteen bestond en dat een soort van archief bevatte.

Na een soort voorportaal te hebben doorgegaan, bereikten de drie mannen een soort hall waar zich de loketten bevonden waarachter in normale omstandigheden bankbedienden de bezoekers te woord stonden, checks verzilverden, rekeningen openden en alle andere verichtingen deden welke eigen zijn aan een bankinstelling. Nu echter bood de plaats een verlaten aanblik en de smalle lichtstreep afkomstig van een elektrische zaklamp, welke een der drie mannen bij het binnentreden had aangeflitst verhoogde nog het lugubere van de indruk.

De drie nachtelijke indringers, want een andere naam kon men aan deze bezoekers niet geven, schenen zich helemaal niet om deze atmosfeer van ongezelligheid te bekommeren.

Zonder aarzelen richtten ze hun schreden naar een deur waar in grote letters «PRIVE» op geschilderd stond.

Ook deze deur, ofschoon uitgerust met een yaleslot, kon de indringers niet tegenhouden en ofschoon het oponthoud enigszins langer duurde dan zoeven aan de voordeur het geval was geweest, toch moest het slot zich eindelijk gewonnen geven.

Het vertrek daarachter was kennelijk ingericht als bureel en zonder twijfel resideerde hier op normale uren van de dag directeur Revers. Een der wanden was voor de helft ingenomen door een reusachtige brandkast, die zonder twijfel heel wat moeilijkheden had veroorzaakt bij het transport vooraleer zij te Sunrise was gearriveerd.

Nadat de deur weer voorzichtig was gesloten geworden wendde de grootste der drie mannen zich tot een van zijn metgezellen en zei :

— Je hebt uitstekend werk verricht, Charles, door de bewakers voor deze nacht onschadelijk te maken !

— Ach, zei de jonge man verveeld, in mijn positie van hulp-sheriff was dat echt kinderspel, vooral daar de feestroes aanstekelijk werkte. De talrijke whisky's samen met het verdovingsmiddel dat ik aan beide mannen toediende zal hen wel tot morgen ochtend onschadelijk maken, terwijl niemand er zal aan denken in het sheriffkantoor te gaan zoeken.

Ik begrijp echter niet, John, ging de jonge

man verder, dat je niet in je hoedanigheid van sheriff toegang hebt geeist tot het bankgebouw om er een onderzoek in te stellen.

— Om twee redenen was mij zulks onmogelijk, mijn beste Charles. In de eerste plaats had ik geen enkel tastbaar bewijs dat Revers de man achter de schermen was en ten tweede, hoe sympathiek de gouddelvers van Sunrise ook zijn, toch voelde ik er niets voor om eventueel de gehele inhoud van de brandkast aan hen cadeau te doen !

— Maar gesteld dat je je nu vergist, John, wat dan ?

— Dat zou heel erg zijn voor Revers en het zou me spijten voor de gouddelvers, want binnen enkele maanden zouden in Sunrise niet dezelfde toestanden heersen als voor onze komst. Doch ik maak mij sterk dat ik me no-pens de rol van Revers niet vergis. Zijn bezoek aan het sheriffkantoor leek me reeds van bij de aanvang verdacht en het verder onderzoek dat ik in zijn richting instelde, bewees mij dat hij niet onwetend was over de dingen die in Sunrise gebeurd waren. Indien ik me vergis, zal Revers zich vlug genoeg schadeloos kunnen stellen voor het verlies dat hij deze nacht zal ondergaan, want hij zal zijn schitterende zaken in Sunrise ongestoord kunnen voortzetten. Vergis ik mij echter niet, iets waarvan ik bijna zeker ben, dan moet hij de gevolgen van zijn handelwijze dragen en laat ik de rest van zijn straf over aan de inwoners van Sunrise. Maar nu genoeg gepraat ; wij zullen ons nu bezighouden met de brandkast, waarvan de inhoud ons zonder twijfel zal weten te vertellen welke rol Revers in Sunrise heeft gespeeld.

Met deze woorden was Rafles naar de brandkast toegegaan en bekeek haar nauwkeurig van alle kanten, terwijl James de zwartlederen tas, welke hij bij zich droeg, opende, en een eigenaardig gevormd instrument te voorschijn haalde, dat hij aan Charles overhandigde. Het was hetzelfde toestel dat Rafles reeds vroeger met zoveel succes te Londen had aangewand ; de drie mannen voorzagen zich van hoofdkappen en handschoenen, die hen voor eventuele uitstraling der atoomenergie zou beveiligen (1) waarop Rafles het toestel inschakelde en de

(1) Zie nr. 1 «RAFLES DUKT WEER OP».

naaldijne opening op het slot van de brandkast richtte. Hijzelf en ook zijn beide vrienden bleven op een behoorlijke afstand van het stalen meubel waarmede zich zéér eigenaardige dingen afspeelden.

Het kleine toestel, dat niet meer gerucht maakte dan het gonzen van een bij, scheen een ongelooflijk een ergie te ontwikkelen; de krachten die er aan ontsnapten waren onzichtbaar voor het oog maar demonstreerden zich duidelijk aan het staal van de brandkast waarvan het slot eerst witgloeïend werd, daarna vloeibaar en tenslotte in een onderdeel van een seconde tot stof uiteenviel. De gehele bewerking had niet langer dan een paar seconden geduurd, juist de tijd om het toestel even in en uit te schakelen, terwijl een kleine zwarte opening de plaats aanduidde waar zich eenmaal het slot der brandkast had bevonden.

— Je ziet, zei Raffles glimlachend, terwijl hij zich tot Charles wendde, met de paar kleine verbeteringen die ik aan dit toestelletje heb aangebracht is het nog doeltreffender geworden, terwijl het hanteren ervan veel minder gevaar met zich brengt. In tegenstelling met vroeger is er nu wel enige warmteuitstraling en duurt de bewerking een onderdeel van een seconde langer, maar nu lopen we veel minder de kans dat samen met de brandkast ook de inhoud ervan verpulverd wordt.

De jonge man knikte slechts. Ofschoon het niet de eerste maal was dat hij het toestel in werking had gezien, toch wekte de energie welke dit ontwikkelde steeds opnieuw zijn verbazing op. James daarentegen grijnslachte slechts, overtuigd van de onovertreffbare capaciteiten van zijn meester, voor wie, in zijn ogen, niets onmogelijk was en die hij als een hoger wezen verafgoodde.

Zonder nog verder tijd te verliezen nam de Gorte Onbekende een soort haak met een houten handvat, welke hem door James werd overhandigd, stak hem door de gemaakte opening en kon op die wijze zonder veel moeite de bandkastdeur naar zich toehalen.

Een gefluit van verbazing kwam over de lippen van Raffles toen de inhoud van het stalen meubel zichtbaar werd; niet alleen lagen er onschatbare voorraden goud opgestapeld, maar

ook het bankpapier vormde een niet onaanzienlijk fortuin.

Toch ging Raffles' aandacht in de eerste plaats niet naar de opgestapelde rijkdommen, maar zocht hij samen met Charles systematisch tussen allerlei papieren tot hij eindelijk iets vond dat zijn belangstelling in hoge mate opwekte.

Het was namelijk een staat van afrekening, waarop de namen voorkwamen van Pimpernel Ary, Basket Joe, de vroegere sheriff, van de officier van justitie en van de town-major, alsmede nog van een paar andere mensen, waaronder die van Revers, die voor een ongelooflijk bedrag hier gecrediteerd stond. Dit soort contract, waarvan de waarde door een rechtbank misschien zou kunnen betwist worden zijn, was voor Raffles voldoende bewijs dat de bankdirecteur de man achter de schermen was geweest, die het hele complot tegen de gouddelvers van Sunrise niet alleen had doen uitvoeren, maar het waarschijnlijk ook ontworpen had. Zijn bezoek aan Raffles had natuurlijk alleen tot doel gehad zich op de hoogte te stellen van wat zijn handlangers misschien hadden losgelaten, en welke vermoedens de nieuwe sheriff mogelijk te zijnen opzichte koesterde. Blijkbaar had hij zich door dit onderhoud gerustgesteld gevoeld en wachtte hij slechts de gelegenheid af om zich opnieuw in verbinding te stellen met zijn kornuiten. Het scherpe inzicht en de doortastendheid van Raffles waren hier echter de factoren van verrassing, want zelfs indien Revers achterdochtig ware geweest, dan nog had hij niet kunnen vermoeden dat de tegenpartij zo vlug zou toeslaan. En tenslotte waar kon het afschrift van het contract beter berusten dan in de brandkast van de bankier, waar niemand dan Revers zelf toegang had?

Al deze gedachten flitsten Raffles bliksemsnel door de geest, toen hij Charles zonder een woord te spreken het verraderlijke document overhandigde. Een blik op het papier was voor de jonge man voldoende om hem de waarheid te onthullen.

— Dus, John, zei hij, terwijl hij het stuk aan zijn vriend teruggaf, zoals altijd had je het in deze zaak weer bij het rechte eind! Ik ben benieuwd welk gezicht de gouddelvers

morgen zullen zetten, wanneer ze de waarheid vernemen. Ik hoop echter maar dat ze geen achterdocht gaan koesteren tegen ons voor de manier waarop wij hier zijn binnengekomen en de brandkast hebben geopend.

— Stel je gerust, Charles, vooraleer het morgen is zullen wij Sunrise reeds ettelijke kilometers achter ons hebben gelaten. Nu de zaak helemaal opgehelderd is ben ik het baantje van sheriff grondig beu en verlang ik er naar opnieuw gebruik te maken van onze trouwe «Swallow».

— Maar, vroeg Charles twijfelend, denk je niet dat Messiaen...

Raffles schudde glimlachend het hoofd :

— Wat heb jij toch nog weinig mensenkennis, Charles ! Messiaen zal zich nog liever de hand laten afhakken dan ons te verarden. Buiten wij en hij is er geen mens die weet hoe wij hier zijn gekomen en waar onze vliegmaschine zich bevindt, en noch hij noch zijn mannen zullen er ooit met één woord over reppen. Of dacht je misschien dat Messiaen niet reeds lang vermoed heeft wie we zijn ? Hij is echter een afstammeling der Transvaalse boeren, dat wil zeggen, een kerel uit één stuk die een beuzen dienst nooit vergeet.

— Nou, zei Charles, ik waag het niet jou tegen te spreken, want een nederlaag per dag is mij voldoende. Ik twijfel er niet aan of je zult wel weer gelijk hebben en het verheugt mij trouwens Sunrise te kunnen verlaten, zodat ik geen enkel bezwaar zou willen laten gelden en elk risico op de koop toe zou nemen !

— Zo mag ik het horen, zei Raffles goedkeurend ; en vergeet vooral niet dat wij in de gelegenheid zijn ons ruimschoots schadeloos te stellen voor het tijdverlies dat we geleden hebben. Er zal nog ruimschoots voldoende overblijven om de bedrogen gouddelvers schadeloos te stellen uit het particuliere bezit van Revers en zijn kornuiten.

En op een wenk van zijn meester stapte James op de brandkast toe en vulde een paar

voor dat doel meegebrachte zadeltassen met bankpapier, terwijl hij het goud onaangeroerd liet liggen. Een kwartier later verlieten de drie mannen het gebouw, even onopgemerkt als ze komen waren en spoedden zich naar de paarden die gezadeld op hen te wachten stonden...

De volgende morgen bracht de ontdekking van de bankroof en de verdwijning van Raffles en zijn vrienden, Sunrise in grote opwinding. Een massa gouddelvers had zich voor het bankgebouw verzameld en als van de hand gods geslagen luisterde de verzamelde menigte naar de voorlezing van een aanplakbrief, welke op de deur van het bankgebouw was aangebracht en de volgende tekst bevatte :

«Mannen van Sunrise,

Het is mij een zeer groot genoegen geweest, enkele dagen in uw midden te hebben mogen doorbrengen en dan nog wel als uw sheriff. Revers, de bankdirecteur, was de eigenlijke man die de gouddelvers bestal ; daar ik echter geen bewijzen had, was ik genoodzaakt in de bank binnen te breken, om de nodige bewijzen te verzamelen, die zich nu in handen van Bob Messiaen bevinden, welke ik u voorstel in mijn plaats tot sheriff te benoemen. Ik stelde mij enigszins schadeloos voor mijn werk, ten koste van Revers en diens handlangers, maar er blijft genoeg over om de bedrogen gouddelvers te vergoeden. Zorg er echter voor dat Messiaen sheriff wordt, dan zal er in «Sunrise» in de toekomst waarlijk recht heersen.

getekend,

JOHN RAFLES.»

En terwijl Bob Messiaen in allerijl verwit-

tigd, kwam aangesneld en de opgewonden en totaal verblufte menigte toesprak en er tenslotte in slaagde de kalmte te doen terugkeren, bewogen zich door de oneindige Afrikaanse vlakke drie ruiters in snelle vaart, op weg naar de hoeve waar «The Swallow» hen opwachtte.

moordende vaart, vluchtte de bankier Revers, die op het laatste nippertje aan de wraak der gouddelvers was kunnen ontsnappen en ambtshalve door een posse van sheriff Messiaen werd gevolgd, zonder dat Bob echter al te grote ijver aan de dag legde om de vluchteling te achterhalen !...

En in de tegenovergestelde richting, in een

FINDE.

Leest volgende week het spannende verhaal

De Radar-Maniak

Gedrukt in België

